

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

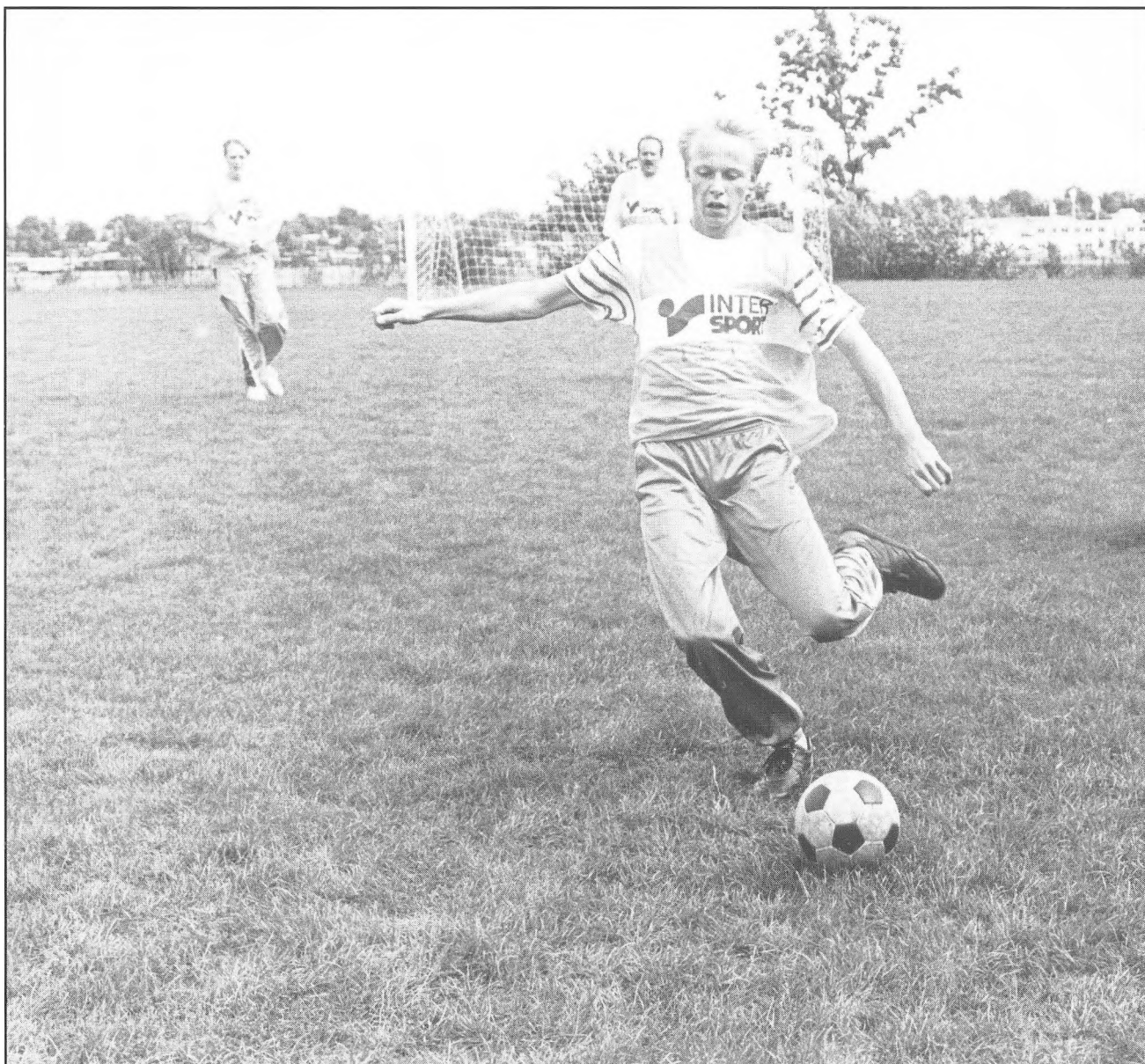
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Egåbogen 1992

Danmarks Pædagogiske Bibliotek
Tidsskriftsafdelingen

Egaa-Bogen

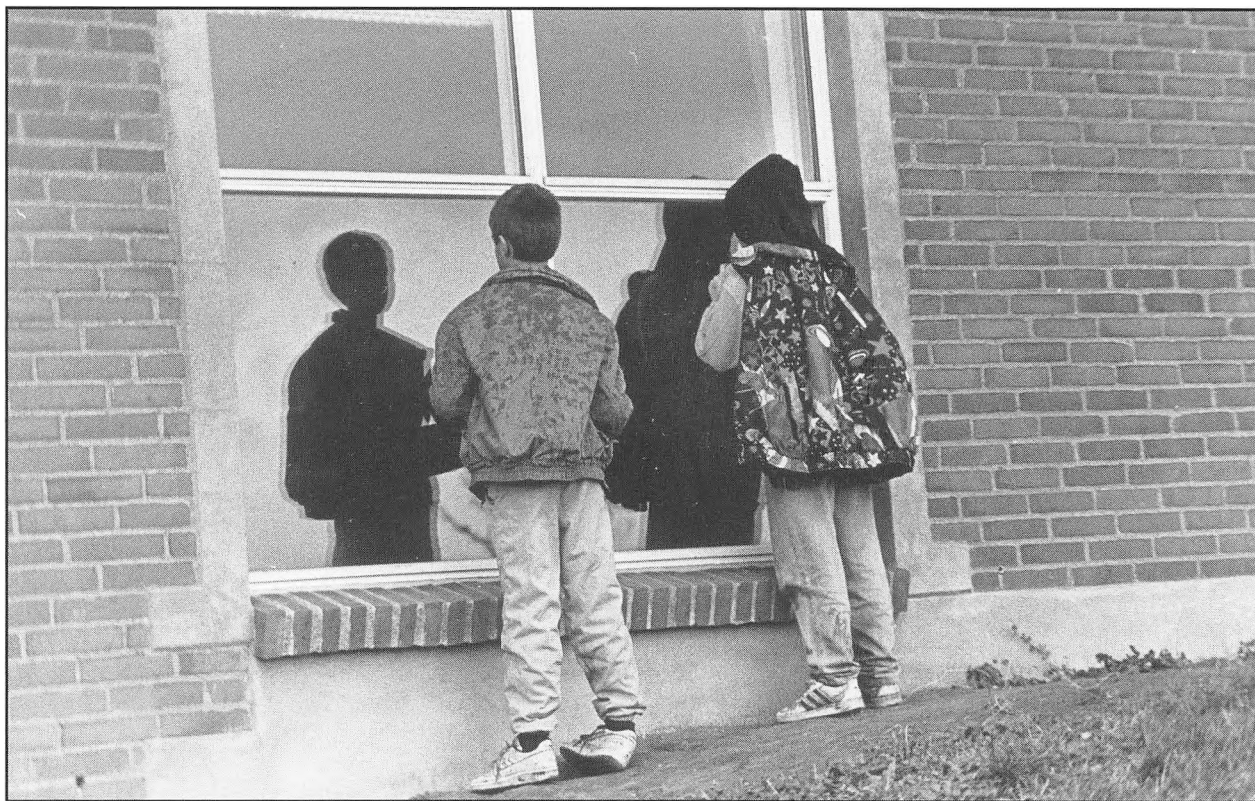
1992

Indhold

Egåbogen 1992	3
Højskole er	4
Det almene og det faglige – debat	5
Digte, efteråret 91	12
Dagbog, onsdag d. 2. september 92	16
Sølystskolen	20
Om fodbold, højskole og det almene	21
Digte af Finn Schmidt	26
Ny højskolelov på vej	28
Nyt fra højskolen	32
Ny mand – nyt sted	38
19 år i Egå	40
Velkommen til Louis	45
Afsked med Elo	46
Om at lade tingene ske	48
Karin Dybkjær	52
Jubilæumsmøde	53
Eleverne, forårsholdet 92	54
Eleverne, efterårsholdet 92	56
En hilsen fra medarbejderne	58

Fotografierne er taget af Jan Ankerstjerne, Erik Pill Christensen, Sus Lindeløv, Finn Lykke Schmidt, Christine Vestergaard, og eleverne Sune Laurén, Jakob Poulsen og Mads Teglers, efteråret 92. Billedet s. 26 er malet af Vibeke Schmidt.

Sats og tryk: Werks Offset A/S

Egåbogen 1992

Nogle år er så begivenhedsrige, at de burde gælde for et par stykker. 1992 har været sådan et år på Egå. En ny højskolelov på vej, nye medarbejdere, ny forstander og afsked med gamle kollegaer, der tager nye udfordringer op.

Som udpluk fra dagligdagen bringer vi digte fra skolens elever og medarbejdere, en elevdagbog fra d. 2 september, hvor mange danskere på Nationalmuseets foranledning skrev på livet løs, og en side fra vores lokale folkeskole.

Tanker og overvejelser fra skolens dagligdag bliver berørt i flere indlæg bl.a. omkring det almene og det faglige. Vi håber, at også Egåbogen 1992 kan give et fingerpeg om, hvor vi bevæger os hen.

*Redaktionen
Sus Lindeløv, Louis Mogensen*

Højskole er

af Rikke Wesch, forår 92

Højskole er
at stå på en vippe
springe på hovedet i vandet
og dykke dybt dybt ned

Højskole er
at udforske havet
mødes med torsken og silden
og eksotiske fisk uden navn endnu

Højskole er
at være i stime
bide lidt i de andres haler
og selv blive bidt

Højskole er
at få hovedet oven vande
gispe efter vejret
og skimte nye horisonter

Men mest af alt er højskole
fornemmelsen af at gå på vandet

Det almene og det faglige – debat

red. af Inge Nielsen og Sus Lindeløv

Mens flere af de almene, traditionsrige folkehøjskoler er i krise pga. faldende elevtal, springer en ny generation af fagspecifikke højskoler frem. Debatten om det almene kontra det faglige har derfor bredt sig i højskoleverdenen med selvransagende diskussioner om mål og værdier.

Samtidig er en ny højskolelov på vej. Det er tydeligt, at kulturministeren ønsker at bevare de gamle skoleideer, og i formålet til det nye lovudkast skal undervisningen fortsat være af almindelig karakter. Enkelte fag eller faggrupper kan ligesom tidligere have en fremtrædende plads.

Om dannelse kontra uddannelse siger Niels Buur Hansen: »Der kan næppe opstå uenighed om, at dannelse henvender sig til det hele menneske. At dannelse m.a.o. er noget andet end uddannelse, som primært er erhvervelsen af teknisk kompetence. I det almindelige uddannelsessystem må dannelsesperspektivet imidlertid altid konkurrere med samfundets og elevernes krav om erhvervskompetence.«

En dag i november drøftede vi emnet på Egå i en samtale mellem fire elever fra efterårsholdet 92: Signe Kjærø, Anja Lund Karlsen, Nanna Flindt-Larsen, Gunvor Schjælde og medarbejderne Jan Ankerstjerne, Henrik Boysen, Else Jensen, Louis Mogensen, Inge Nielsen og Sus Lindeløv. Er det på tide vi ændrer kurs? Får vores elever det med herfra de ønsker? Vi har et ønske om at motivere til at være aktive deltagere i demokratiet. Er vi på rette vej?

Højskolens substans

Sus: Højskolen i Danmark har gennem tiden ændret fagområder fra i begyndelsen at lægge vægt på mytologi, kristendom, historie, gymnastik, også dansk, regning og litteratur. Nu inddrager de fleste højskoler også mange kreative fag, som vi gør her på Egå, mens andre igen har specialiseret sig f.eks i idræt, så det bliver muligt at koncentrere sig om et enkelt fag.

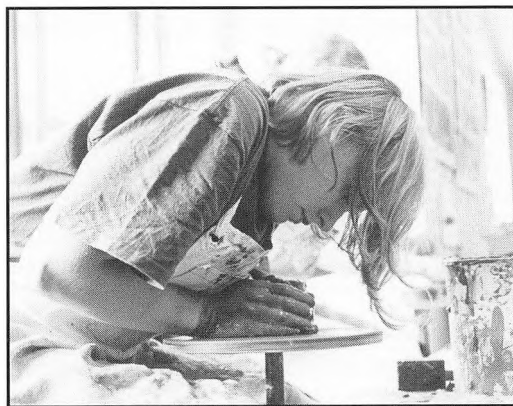
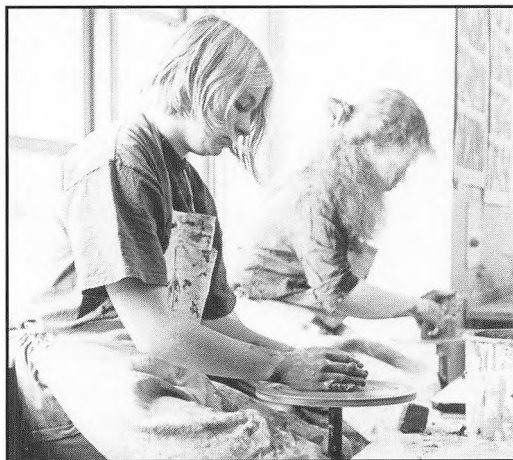
Så er spørgsmålet: Hvad er det for nogle ting I lærer her på højskolen? Får I fat i nogle kvalifikationer I tror, at I kan bruge bagefter? Erhvervs livet vil stille store krav til jer. Er det så de rigtige ting, I synes vi lægger vægt på her?

Eleverne i kor: Ja

Signe: Det jeg synes jeg lærer her, er at arbejde ret tæt sammen med andre mennesker. Ok, det har ikke så meget med fagene at gøre, men alligevel. F.eks. i psykologi kommer man tættere på hinanden. Der er også mange spørgsmål man går med i hovedet, som man har brug for at få svar på.

Gunvor: Her er også mange forskellige typer mennesker når fagene er forskellige. Hvis man kommer et sted hvor alle interesserer sig for det samme, så tror jeg det ville blive lidt kedeligt og lidt ensformigt, for så ville menneskene også meget være de samme typer, og så lærer man ikke så meget af de andre.

Nanna: Jeg tror der er mange grunde til at jeg kom her. Jeg var ret forvirret over, at nu blev jeg snart 18 og der var mange ting, også menneske-

ligt, som jeg syntes jeg ikke havde styr på inde i mit hoved, og så også fordi, hvad vil man? Bare for at få lidt inspiration til at gå videre i livet. Jeg kan ikke sige på nuværende tidspunkt hvad jeg vil være, keramiker eller et eller andet. Det er bare en af mine interesser, men det er ikke sikkert, at det er det jeg har lyst til at lave resten af mit liv. Men jeg synes at det er meget fedt at man kan udforske alle de interesser man har og se hvad man egentlig er vild med at lave.

Anja: Man kan også tage det som et tænkeår.

Sus: I nævner den brede faglighed som en god ting, hvis man ikke ved hvad man vil. Vil det sige at Egå er for unge mennesker, som ikke ved hvad de vil?

Signe: Ja, det tror jeg. Mange der er her, ved ikke hvad de vil.

Gunvor: Hvad er det man skal vide man vil? Det får jeg bare at vide hele tiden: Hvad er det du vil? For mig er det da vigtigst at jeg har nogle ting i min fritid som jeg er glad for at lave. Lidt vigtigere end mit arbejde tror jeg. Det er også fordi man går og tænker på, at der er alligevel så mange arbejdsløse, så det er slet ikke sikkert at der et noget arbejde til mig.

Boglige kvalifikationer

Sus: Jeg tænker på, om I ønsker at få flere traditionelle kvalifikationer her. Det være sig dansk, engelsk, matematik, tysk eller andre fag. Er der nogle fag som I ønsker skal være mere målrettet mod en uddannelse?

Nanna: Jeg tror ikke at der er særlig mange der er interesseret i det faglige fordi det er en ungdomshøjskole, og mange kommer direkte ud fra 10. klasse. Og vi har lyst til at lave kreative ting, og måske flippe lidt ud. Det er lidt at leve livet, det at være på en højskole.

Anja: Jeg har tænkt lidt på at blive fotograf. Jeg har meldt mig på foto, og jeg har fået at vide at jeg er god til at tage billeder, så måske har jeg en chance. Det er meget godt hvis man kan lidt i forvejen, så man ikke behøver at lære det hele.

Gunvor: Jeg savner at det er lidt mere fagligt engang imellem. Det kunne være fedt hvis der var nogle fag der bare var lidt mere målrettede på noget bagefter. Når I f.eks. præsenterer tysk og engelsk, så bliver det formuleret som om det ikke er så fagligt målrettet.

Signe: Folk ved jo godt når de kommer herover at det er de kreative fag der bliver lagt vægt på.

Gunvor: Der står faktisk i brochuren, at man kan vælge tysk, engelsk og sådan nogle fag, men når man så kommer herover bliver det gjort til noget kreativt og spændende at have det.

Sus: Men det er vel også fagligt.

Gunvor: Jo, men det virker sådan lidt kunstigt.

Henrik: Du mener at vi løber lidt fra, at der også er nogle fag hvor man skal gøre sådan og sådan for at lære det.

Gunvor: Ja lidt.

Else: Jeg synes egentlig ikke det er så afgørende hvilke fag det er. Det mest afgørende det er hvad vi vil med de fag. Skal det være målrettet skal det være målrettet mod at få mere selvtillid og selvværd.

Signe: Det vil jeg give dig ret i: At det ikke er så afgørende hvad det er for nogle fag.

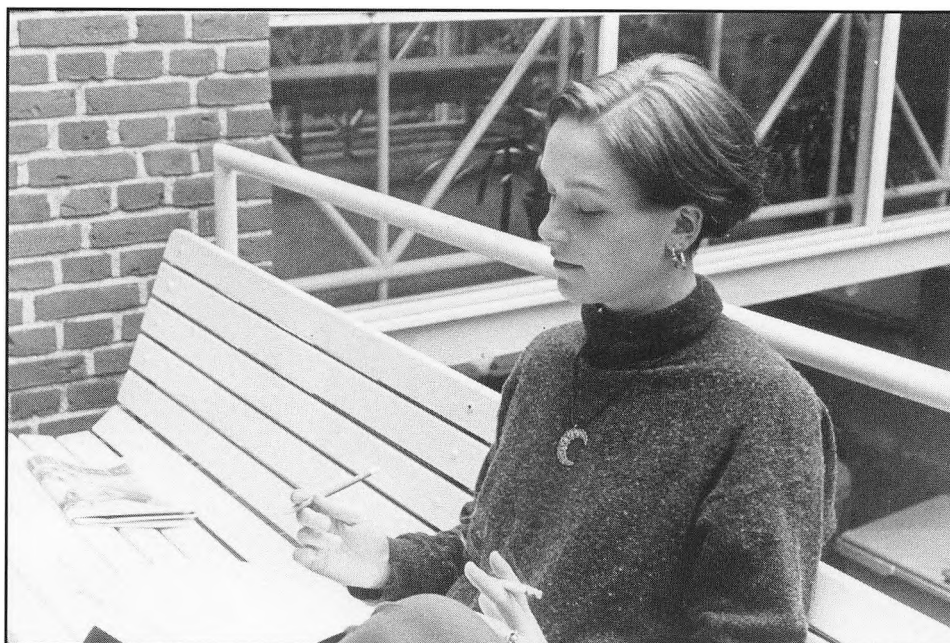
Det almene er i de 100 sprog

Inge: For mig er det vigtige det almene i en højskole. Og jeg vil stritte imod med alt hvad jeg kan stritte imod med, hvis vi skulle til at være kompetencegivende. Det vil sige at gøre højskolen til en fagskole. Jeg mener det er en blanding og ikke må være andet.

Sus: Vil du definere, hvad det almene er for dig?

Inge: For mig er det almene at se på de forskel-

lige ting som livet består af. Det er f.eks. i pædagogik og filosofi, at få en fornemmelse af hvad man tænker omkring mennesket, det er f.eks. også i formning at lære teknikken, så man kan tegne, men det vigtige i processen er at tegningen siger én noget når man arbejder med den. Det handler mest om at finde ud af de forskellige sider i os selv og hos andre mennesker, som vi går og gemmer på.

Sus: Når du præsenterer pædagogik bruger du nogle gange et digt om de hundrede sprog, vil du ikke læse det op?

Inge: Det handler netop om det hele menneske. I digtet bruger man barn, men jeg har lyst til at sætte menneske ind i stedet for:

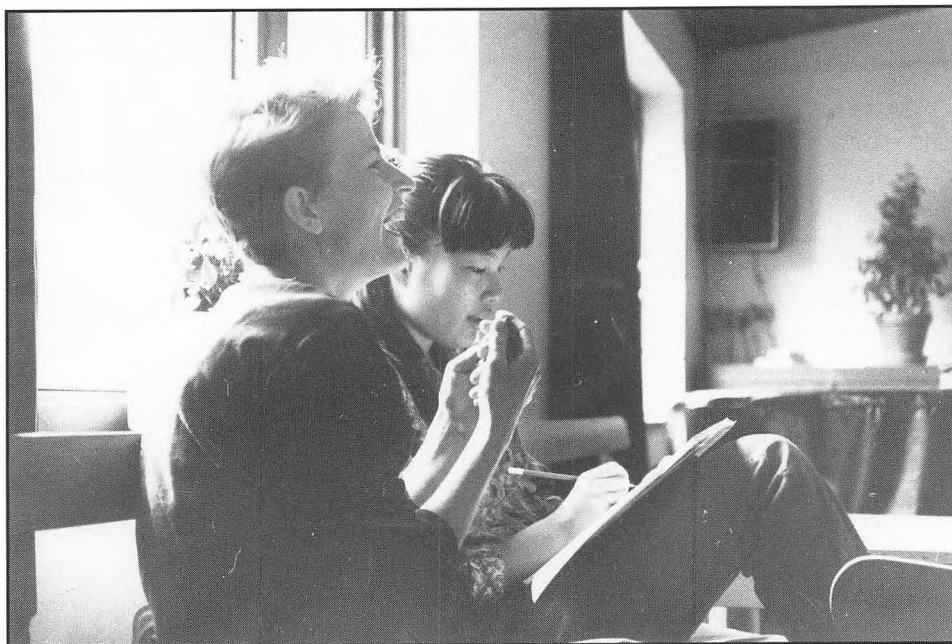
»Et menneske har 100 sprog, men berøves de 99.

Skolen og kulturen skiller hovedet fra kroppen. De tvinger en til at tænke uden krop og handle uden hoved. Legen og arbejdet, virkeligheden og fantasien, lidenskaben og fantasteriet, det indre og det ydre gøres til hinandens modsætninger.«

Og hvis jeg skal knytte an til noget hvor vi arbejder med det hele menneske, så vil jeg nævne temadagene. Der bevæger vi os ud, helt derud hvor tingene bliver mærkelige og vi er almindelige mennesker med vores almindelige hverdag og jordfæstelse, der skal forholde os til det ufattelige.

Henrik: Lever højskolen lidt i modsætning til den traditionelle skoleopdragelse? Er der ikke noget godt ved den traditionelle skoleopdragelse?

Louis: For mig findes det mest præcise svar i det digt Inge læser op. Det er vigtigt og rigtigt, at

vores skole og kultur har været slem til at berøve os utrolig mange sprog. Og jeg synes det er en væsentlig opgave for vores skole, men også for vores kultur, at blive meget opmærksom på de sprog vi kan give hinanden. Derfor tror jeg ikke at man helt kan adskille det faglige og det almene. Det er nok i virkeligheden en kunstig adskillelse. For nogle af de sprog vi taler med hinanden de er jo funderet i en eller anden faglighed. Som højskole er vi nogle af de eneste, der giver os lov til at sige, at livet består af andet end kvalifikationer i gængs forstand.

Inge: Men det kan jo godt være at folkeskolen alligevel laver et grundlag for at få de ting til at hænge sammen. Folkeskolen glemmer mange af de hundrede sprog. Men måske får den rørt mange af dem.

Gunvor: Jeg tror også at folkeskolen giver os nogle nye sprog.

Jan: Undervisningen bliver først almen ved at gennemgå det faglige. Når Nanna siger, at man lever livet på en højskole hænger det sammen med tiden. Den måde man måler tingene på, det har noget at gøre med hvad der er målbart. Og fælles for det vi betegner som det almene det er, at det er meget svært at måle. Hvornår er man kommet til en erkendelse, hvor meget selvrespekt har man, hvor godt udnytter man dagen? Det er ikke til at måle. Og derfor er det nogle af de ting der lettest bliver skubbet ud, alt imens erhvervslivet råber på folk som har karisma, vilje og selvrespekt. Vi kan det her i kraft af tiden, hele døgnnet. Her er ikke nogle ydre krav; vi kan virkelig fordybe os.

Henrik: Spørgsmålet er om højskolen ikke i virkeligheden med sin form tilpasser sig de krav erhvervslivet stiller til arbejdsstyrken nu i evnen til at omstille sig. Uanset hvilket fag eleverne kommer til, lærer vi dem at gå til det med åbent sind og tillid til at de kan finde ud af det.

Louis: Det er den ene side af sagen at man lærer at omstille sig. Men det er også en vigtig side at holde fast i det man står for. Og jeg tror vi har to fag her, som man ikke har i andre skolesystemer: Det ene hedder lediggang og det andet hedder eftertanke. Der er meget tid her, hvor man kommer til at gå og småkede sig lidt og finder ud af, at det må jeg hellere se at få gjort noget ved. Den anden, eftertanken, er det vigtigste for mig ved at drive højskole. Det handler om at undre sig og en gang imellem tænke: Hvad er det her for noget? Og hvor ofte får vi stunder til det at sidde i lang tid og undre os? I skolesystemet er det ikke vigtigt, men når vi engang bliver gamle, så har jeg indtryk af, at evnen til at gå tilbage og huske, den vil vi værdsætte.

Højskolens medansvar for demokratiet

Inge: Hal Kock siger om demokratiet, at det har ikke noget med afstemninger at gøre, men derimod med samtale, forhandling, og en gensidig respekt og forståelse. Det vil jeg betragte som en vigtig ting, hvis vi kunne få lært det med hinanden her på skolen.

Demokrati det er at have tid til at snakke sammen, tid til at forhandle, til at fornemme de andre og ha' forståelse for dem, respekt for dem. Føler I der er demokrati her på stedet?

Sus: Vi ønsker også at inddrage spørgsmålet om, hvordan man overhovedet må være som menneske for at kunne bruge demokratiet. Grundtvig siger: »Dannet er den, der kan tænke

hvad han føler, sige hvad han tænker, og ved hvad hans mund siger.«

Louis: Ja, det er opgaven for os at vi skaber nogle trygge sammenhænge, hvor det bliver demokratiets indhold at vi tør sige det vi føler. Der oplever jeg, at den vigtigste institution overhovedet her på højskolen er husmøderne.

Nanna: Jeg har opfattelsen af, at der en mange der har en masse at sige, men er for indelukkede eller tør ikke, for hvad tænker de andre hvis jeg siger det.

Martine: Husmøderne er helt fine. Men jeg har oplevet for mange dårlige ting med det store møde. Det er for let at overfuse folk når du sidder på et så stort møde. Det kan også foregå i en undervisningstime.

Signe: Når man har nogle diskussioner må man være åben og respektere de folk der snakker. Det handler både om respekten for andre mennesker, og så for nye og fremmede ting. Lige meget hvor langt ude man synes det lyder, så er man nødt til at respektere, at det er sådan som de har opfattet det. Det mærker man til husmøderne. Vi har nu boet sammen i over 2 måneder, så man respekterer hinanden af mange grunde nu.

Louis: Alle partier i det danske folketing kan blive enige om ikke at skære på højskolerne. Hvorfor kan de det? Det er fordi, tror jeg, at højskolerne er en del af den demokratiske tradition. Det er en væsentlig faktor i den måde vi har indrettet vores land på, at vi har vænnet hinanden til at lytte og turde sige hvad vi mener.

Jan: Vi prøver at lære nogle flere sprog for at blive mere hele, og når vi eksperimenterer med nye sprog, så bliver vi meget sårbare. Jeg tror det handler om for os, at få folk til at tro på, hvad de tænker og føler i de enkelte situationer uanset hvad resultatet er.

Digte, efteråret 91

af David Borges

Hvorhen

Er døden mon den smukkeste blomst?
Eller blot et evigt ensomt mørke
hvor vi bliver ført hen når vores hylster
af kød og blod visner og forgår?
Himmel eller helvede, er det mon så simpelt?
Men er livet simpelt?
For nogen måske, men for andre er det at leve
en større smerte end hvad døden bringer.
Men hvad bringer døden?

Toiletcitronen

Kunstig, kunstig, kunstig
fabriksfremstillet
masseproduceret.
En kunstig duft
indrammet i plastic.
En toilet citron. Det laveste
mest kunstige, eller hvad?
Er det mon bedre at være gensplejset
og ligge i mørke kasser
året rundt?
Ja, jeg tror det.
Bedre end hver dag at få ætset dele af sin krop
af sur stinkende urin.
Kunstig eller ej,
en ting har vi tilfælles:
Vi bliver til, dufter og dør.

Tiden er knap

Tiden er knap,
dagene er korte og mørke,
så mange ting jeg skal nå,
så mange tanker jeg skal tænke.
Bliver nødt til at stoppe op og sortere fra.
Hvad vil jeg, hvad kan jeg, hvor er min lyst?
Fremtiden er usikker,
intet er gennemtænkt,
ikke mere barn
ej heller voksen
En ung mand der både vil tabes og samles op,
gemme sig og finde sig selv.

af Nanna Berger Munk

Jeg er ikke en blomst.
Jeg har ingen skrøbelig stilk du kan knække.
Jeg har sanser og tanker.
Jeg har ingen latinsk betegnelse.
Jeg er ikke jomfruelig sart, lokkende med farver
og dufte af sødme.
Jeg er ikke din pyntegenstand i en potte med
muldjord.

Hvis jeg vil, har jeg ben at gå på.
Jeg folder mig ikke sammen om natten, bange for
mørket.
Du kan ikke plukke mig blad for blad mens du si-
ger:
Elsker, elsker ikke.
Jeg dør ikke hver vinter, selv om det snerper.
Jeg er ikke en anonym prik i en buket du så på
gaden.
Jeg findes.

Flamme

Syrehovederne knækker deres nakker.
Nonnerne uddør mens de synder en efter en.
Jeg var der, mens det skete.

Flamme.
Hvad tror du på?
Tror du på evig lykke og valkyrier?
Tror du på mig?

Måske var det bestemt på forhånd at vi skulle fejle.
Den største fejl var, at vi troede vi var ufejlbarlige.

Flamme.
Er du standhaftig?
Tror du på tvivlen?
Jeg ved du mistede din tro;
den blev borte i dig selv,
da du hørte jeg ikke var Gud.

af Marie Rasmussen

Stolen

Jeg er en stol
en stol lavet af metal
mine skruer er løse og mine ben ridsede
og svære at holde balancen på.
Klamt hårdt gummi
så man ikke får lov til at føle at man
sidder på det bare metal.
Jeg er en stol som ingen holder af.

Altid bliver jeg bare stillet over i et hjørne for mig selv.

Ja, træstolene er slidte og grimme
og alligevel vælger de at sidde på dem.
De har kun to ben og jeg har fire
så jeg må da være bedre stillet end dem.
Når de så sætter sig på mig har de seks ben.
Da burde de være stolte
men rejser sig og går.

af Christina Louise Hansen

Flasken står på bordet
tom både fysisk og psykisk.
Engang havde den elsket en anden
en smuk elegant årgangsvin.
Deres kærlighed var klar og ren
akkurat som hvidvin og vodka nu engang er.
Side om side havde de stået
elsket hinanden i stilhed.
Hvasket ord så smukke
at selv den bitreste bitre måtte fælde en tåre.
Men lige så smuk deres kærlighed var,
lige så hård og brutal var enden.
Den ædle noble vin fik den værste død
man som flaske kan forestille sig.
I tusind stykker, på et beskidt butiksgulv
lå den en dag uheldet var ude.
Aldrig mere, aldrig mere skulle lykken
tilsmile flasken igen,
tilbage står den
alene – ensom
med et hjerte der er i lige så mange stykker
som hans elskedes knuste krop.

af Gry Elsborg Hansen

Det halvnøgne træ
står på den nøgne slette,
rækker efter solens sidste stråler
mærker den kolde stengrund
søger vand
søger glæde i sorgen
søger lys i mørket.
De sidste blade vil falde
de sidste rødder vil modvilligt løsne sig
den sidste bark vil falme
den sidste nøgne slette
det sidste træ.

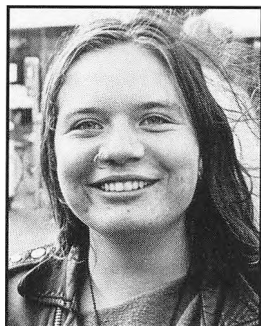
af Else Løva Jensen

Bare det var sommer
og solen skinner.
Her er så koldt
og det er vinter.

Dagbog

Onsdag den 2. september 1992

af *Nicoline Borum-Jensen,*
efteråret 92

Dagen har været okay. Det startede til morgen, hvor jeg faktisk kunne komme op og se, hvad jeg lavede (!) fordi jeg var gået i seng i rimelig god

tid for en gangs skyld. Det er ikke så meget man får sovet på en højskole, i hvert fald ikke, hvis man vil være lidt med her og der, og jeg vil helst ikke gå glip af et eller andet grineflip eller en interessant samtale. Der sker så meget hele tiden, tusind ting kan man opleve på en helt normal dag, men sådan er det vel i virkeligheden i livet i sig selv, hvis man bare VIL opleve verden.

Det er rart, når man endelig kommer i seng og får sovet ud, så kan jeg mærke energien strømme næste dag.

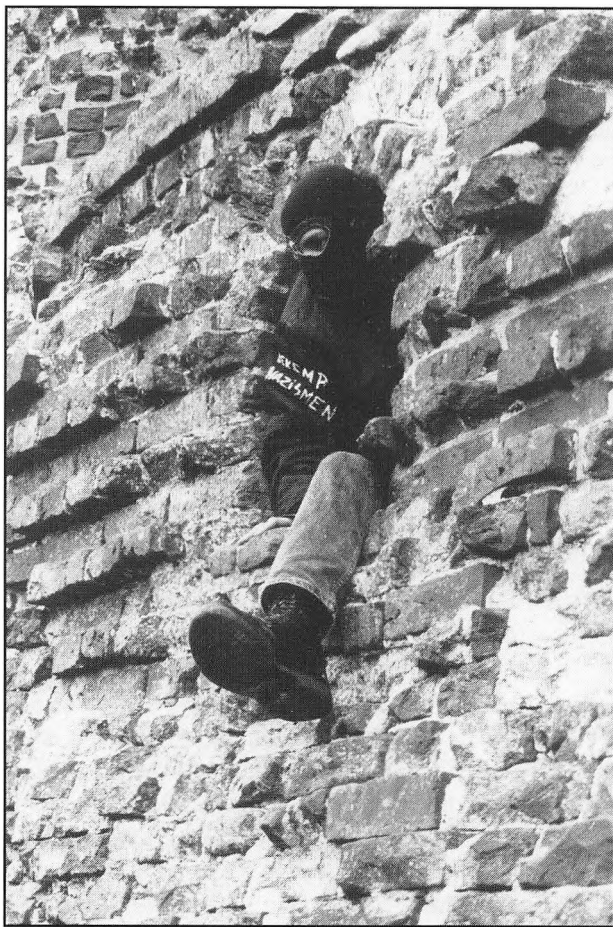
Vi holdt husmøde efter morgenmad og rengøring, jeg diskuterede lidt med Camilla, fordi vi i fællesmødeudvalget har fundet ud af, at der skal være lidt underholdning til fællesmødet, for at det ikke bliver for kedeligt, men hun mener, det bare bliver mere kedeligt af det. Faktisk irriterede det mig en del, at hun lige skulle ta' det emne op, for det var ikke mig, der havde fundet på det, og jeg orkede ikke at snakke om det, for det er så pisse irrelevant. Heldigvis var der andre ting at tale om, så det gik hurtigt over.

Efter mødet havde vi A-fag, det vil sige for mit vedkommende tegning. Jeg prøvede at tegne Camilla, og hun tegnede mig. Jeg bryder mig ikke om at se mig selv tegnet, for jeg ser slet ikke mig selv sådan, som resultatet ser ud. Men det er vel noget, man må vænne sig til: at andre ser på én med andre øjne. Jeg er ellers ved at finde teknikken i at tegne igen efter alle de års pause. Det er rart at vide, man ikke er helt lost.

Til frokosten, som er varm om onsdagen, fik vi hornfisk. Det var der mange, som brokkede sig over, da de hørte det. Især Jonathan gav den hele armen, man han elsker jo at være utilfreds. Han klagede over, hvor ulækkert det var (uden at ha' set det – det var inden, vi gik derover) og folk stemte i med kvalmende beretninger om de grønne ben og lange »snabler«, og »så skal vi sikkert ha' kartofler og en eller anden ulækker sovs til!« m.m. Da vi så endelig kom derover, spiste de alle sammen en masse, og så ikke ud til at lide det mindste. Det smagte altså også godt.

Jeg var nede i Brugsen og købe chokolade og Ricola-urtedrik, og i apotekerudsalget købte jeg Strepsil, for min hals var fyldt med sejt slim, sygdomme trives godt blandt 75 mennesker. Det hjalp: Nu kan jeg rent faktisk trække vejret uden at pruste.

Kl. 13 havde jeg arrangeret et møde med »axionsgruppen«. Det er en særlig udvalgt gruppe som ... Nej, vi er en lille gruppe mennesker, som er ved at stable en demonstration på benene

mod politivold. Efter at de pansere, som slog Benjamin ihjel er gået fri, er vi en del, som er ret vrede. »Udvalget« består af Jakob, Sassi, Jonathan, Gunvor, Katrine og mig. Vi diskuterede lidt, og blev enige om at kontakte Mindegade (Det bezatte hus, red.), og det blev mig, der måtte klare det. Da det jo meget er mig, som har taget initiativet, er det måske også mig, som virkelig føler den der power. Og jeg påtog mig at gå i Mindegade, til

trods for, at jeg vidste det ville blive lidt nervepirrende. JEG ELSKER JO SPÆNDING!

Jeg skulle til Århus sammen med Jesper, Søren, Stefan og Katrine, vi skulle ind i Musikhuset og hente billetterne til Fielfrac/Her Personal Pain-koncerten d. 12. Vi gik lidt rundt, lallede egentlig, og mødte en fyr fra Christiania, han kaldte sig Slowfoot, og var »punkklipperen« fra Stjerneskipet. Han var helt kronraget og havde rare øjne, jeg vil skyde ham til omkring 40-45 år. Han kom over og prikkede mig på ryggen og så snakkede vi lidt. Han spillede blues for os på mundharmonika, og så skiltes vi. Han var meget venlig, men måske sær, vil mange sige. Jeg kunne godt lide ham. Folk har det meget med at henvende sig til mig pludseligt og snakke, ved ikke hvorfor. Da vi var inde hos materialisten, var der pludselig en kvinde, som hev fat i mit hår og blev ved med at gentage »Sikke et spændende hår, du har, det må man sige«. Jeg er også selv ret tilfreds med det, efter jeg har farvet det grønt og lilla, det giver en meget fed kontrast.

Katrine og jeg gik ned i Mindegade, drengene gik en anden vej, mest fordi jeg ikke havde lyst

til, vi kom vadende ind som en flok fucking turister, og måske også lidt fordi Jesper ikke turde. Det ville han selvfølgelig aldrig indrømme. Jeg tror jeg vil ta' ham med derind næste gang, så han kan komme af med en del af sine fordomme. Jeg var faktisk ikke så nervøs som jeg havde ventet, da vi kravlede over muren. Jeg synes bare, det for det meste er svært at komme tilbage til et sted anden gang. De kunne ikke kende mig, de som også var der for et år siden, men det var godt nok. Jeg fremlagde sagen: at vi har tænkt os at lave en demo mod politivold, og om der måske var nogen fra »miljøet« omkring Mindegade, som havde lyst til at deltage lidt i planlægningen. Der kom faktisk en meget interessant samtale ud af det, om formål o.s.v., og de ville gerne være med, ikke totalt aktivt, men sådan rimeligt. Mærkeligt, huset havde slet ikke forandret sig siden sidst, jeg kunne lige så godt være kommet en uge efter dengang. Folk var meget positive over vores idé og det var fedt nok. Katrine sagde ikke så meget, men det gør hun jo ikke, og det var okay. Jeg følte

mig faktisk lidt rå derinde, for jeg styrede det virkelig og var sådan, ret garvet og kold, der var ikke nogen, som kunne meje mig ned.

Da vi kom hjem til skolen havde de spist (kold) aftensmad, så vi gik over og snuppede noget, som vi spiste i spisesalen, mens Signe gik og ryddede op omkring os. Inden det var vi lige inde i vores hus, hvor drengene som sædvanligt prøvede at provokere mig til at blive sur, også med rimeligt held. De siger, de vil arrangere en demo mod politivoldsdemoen. Hurra for de »dumme«, de skal også ha' det sjovt. Jeg snakkede

med Jakob og Sassi, faktisk kom de over for at høre hvordan det var gået. Dem kan jeg godt li'. Jesper læste højt af »Kærlighed i Sommernatten«, en af historierne i et af Anja's romanblade, som vi simpelthen elsker at tage ironisk alvorligt og gå helt amok over. Så sidder vi og sukker og den slags. I virkeligheden er det nok verdens kedeligste form for litteratur, og den vi læser lige for tiden er så dårligt skrevet, at det næsten gør ondt.

Kl. 20 var der jazzkoncert ovre i Lille Sal med Henrik (læreren) og en der hedder Lisbeth. Det var virkelig fedt, jeg ELSKER simpelthen saxofonmusik, og kombineret med klaver. Ja, det var som om min sjæl flød ud i rummet, ud til stjernerne, væk fra Jorden, musikken indtog min hjerne, jeg svævede. Det var som at meditere, der var ingen tanker, kun musikken. Det var rart at slappe af.

Jeg hører Red Hot Chili Peppers og Savage Rose, og jeg tror, jeg vil gå i seng nu, for at ha' lige så meget energi i morgen.

Sølystskolen

af Niels Petersen

Egå-bogens redaktion har bedt mig fortælle om en del af Sølystskolens aktiviteter, og i denne tid hvor grænserne brydes på kryds og tværs, har jeg valgt temaet »internationale kontakter«.

Det er en vigtig del af skolens opgave at give eleverne indblik i den del af verden, der befinder sig uden for skolens mure. Derfor har skolen gennem mange år haft udveksling af elever i 6. klasse med en skole ved Bergen. Hvert efterår er der en af vore 6. klasser, der drager til Bergen, og om foråret er der genbesøg hos os. Kontakten mellem klasserne etableres flere år før rejserne, og starter med en udveksling af breve, hvor man skaber pennevenskaber. Selv om børnene således kender noget til hinanden, er de meget spændte, når de siger farvel. Nogle typiske bemærkninger ved afrejsen er: »Hvis jeg skal spise fisk hver dag, så dør jeg.« – »Jeg er spændt på, om jeg kan forstå, hvad de siger.« – »Bare skibet ikke synker.« – »Jeg glæder mig til at se ham i virkeligheden.« Det kan være vanskeligt kort at formulere betydningen af, at børnene får disse erfaringer, men en af skolens lærere, Astrid Dethlefsen, har sagt det således: »Mange af børnene lærer meget om andre, og nogle lærer en del om sig selv.«

Det ville være dejligt også at have udvekslings-skole i andre lande, men det er særdeles vanskeligt at skabe og fastholde sådanne kontakter. Mange klasser vælger derfor at tage på andre former for rejser, og i dette skoleår har en af vore 9. klas-

ser været på kanotur i Sverige, mens en anden 9. klasse har været en uge i Paris, og vores 10. klasse er i fuld gang med at planlægge en tur til London. Det er naturligvis vidt forskellige oplevelser eleverne kommer tilbage med, men i det mindste en ting er fælles, de har alle mødt udfordringer, der giver en dybere forståelse for livets mangfoldighed.

Danmark har et særligt forhold til de baltiske lande, og derfor har bl.a. Århus etableret en lang række skolekontakter i Estland, Letland og Litauen. Sølystskolen har siden sommeren 1991 haft forbindelse med en skole i Litauen. Foreløbig har dette samarbejde betydet, at vi har haft besøg af en gruppe lærere, samt at nogle af vore lærere har været i Litauen for at fortælle om, hvordan vi griber undervisning an. I første omgang er litauerne særligt interesserede i at høre om vor sprogundervisning, og vi håber derfor, at 2 af skolens lærere til foråret kan tage en uge til Litauen for at holde lærerkurser i engelsk.

Ud over de nævnte aktiviteter har vi jævnligt besøg af kolleger fra de øvrige nordiske lande, ligesom flere af skolens lærere deltager i kurser i andre europæiske lande.

Det er mit håb, at vi gennem disse mange kontakter kan skabe et godt og solidt fundament for vore elevers aktive deltagelse i det internationale samfund.

Om fodbold, højskole og det almene

– strøtanker mellem to hold og et dansk europamesterskab

af Louis Mogensen

Det er ikke helt uproblematisk at forene højskolearbejdet med et europamesterskab i fodbold hvor Danmark sådan kommer med i den elvte time. Det var anderledes let at lægge skema som vi gjorde det tidligere, – i overensstemmelse med

kampplanerne. Men denne gang, hvor vi kun kommer med på grund af den jugoslaviske tragedie, er der virkelig krise.

Nå, siger vi til hinanden, det bliver jo nok også tre øretæver og holdet er jo heller ikke som den-

gang med Preben, Morten og den store Laudrup. Desuden er fodbold vel ret beset på retur. Vi er vist blevet overfodret.

Det starter lidt anderledes. 0 – 0 mod England og ret godt spil i anden halvleg. Det havde de nok ikke regnet med, de englændere med deres hooligans. Og så helt ned på jorden igen. Vi taber til svenskerne. Dem af alle, men de spiller godt og de har forberedt sig i flere år på det her. De bliver nok europamestre, og for os er det slut, siger de i fjernsynet. Det er egentlig helt godt. Et par kampe ser jeg sammen med drengene fra mit fodboldhold. Vi analyserer og gør os kloge. Vi kan sagtens se forskel på den hollandske charme-fodbold og den tyske fodboldmaskine. Sådan har vi karakteriseret tysk fodbold i årevis og det vil vi gerne blive ved med.

det først og fremmest som en reaktion på en udtalelse fra en boldspillærer fra en idrætshøjskole, der i en debat om hvad højskolernes opgave er sagde noget i retning af: »Vi må jo erkende at det ikke kan lade sig gøre at drive rigtig højskoleundervisning i boldspilstimerne.« Det var nok sagt lidt polemisk, vendt mod de skoler der koncentrerer sig om nogle få meget smarte tilbud, men alligevel! Fast besluttet på at gøre ordene til skamme ville jeg nu undervise i historisk-poetisk fodbold.

Det er svært. Selvom vi forsøger at lægge alverdens skæve vinkler på fænomenet, ender vi ofte i et ret snævert univers. Indersidespark, headninger, positionsspil, klubstruktur, elite kontra bredde, fodboldpædagogik osv.

Det er husets sidste aften sammen. Vi sidder på min terrasse og spiser en god middag og drikker vin til. Det er hyggeligt. Om et par dage skal de hjem, så vi har meget at tale om. Så er der fodbold på TV, – mod Frankrig og huset er delt. Halvdelen sidder på terrassen og drikker de sidste slatter og den anden halvdel sidder i

stuen. Da vi kommer foran, trækker jubelen endnu et par stykker, deriblandt værten selv ind. Senere udligner franskmændene og husets fodboldfanatiker forlader stuen, dybt skuffet. Sådan, – typisk dansk.

Så scorer vi igen og skal forsøge at holde den kampen ud. Efterhånden er vi alle i stuen og da sejren er en kendsgerning jubler alle, og den unge mand der har erklæret at fodbold er og bliver idioti, hopper så højt at han spilder rødvin på min sofa. Vi har slået Frankrig og er i semifinalen. Værten åbner spontant en flaske billig champagne, men ved ikke helt hvorfor.

Så rejser de hjem. Nogle af dem siger lige et par ord om fodboldkurset. Andreas snakker om kampen mod lærerne, Sune, der er erklæret boldmongol siger at det var helt sjovt. Thomas vil hjem og træne et puslingehold og Erik påstår stadig at jeg har overset et grimt frispark. Det sidste Andreas siger er »Hvor meget tror du vi taber til hollænderne med?« og »Jeg gad godt se den sammen med alle de andre her på skolen.«

Vi har evalueret forårsholdet hele dagen og i morgen har vi sommerferie. Sammen spiser vi en grill-middag, ægtefæller og børnene er med. Afsked med Jesper og Pernille der springer ud nu. Det er en god og vedkommende aften.

Vi har spist tidligt, for vi skal se bold. Bevæbnet med resterne fra bordet går vi i Lille sal og samles omkring storskærmsprojektoren. Vi er tændte og alt kan ske, – hvis det altså stod til os. Inden i mig holder fodboldlæreren ikke helt ferie endnu. Hollænderne er bare så meget bedre og jeg kan finde så mange gode grunde til at vi taber. Van Basten, Gullit, Reichard og alle de andre. Det hollandske totalspil. En æstetisk nydelse – og effektivt. Det er virkelig Davids kamp mod Goliat, og når David har tabt om et par timer vil vi alle nyde at holde

med fodboldens værdige Goliat i den sidste kamp.

Så scorer vi. En chockstart som mod franskmændene. Vi jubler i Lille sal. Kenderne nikker anerkendende og novicerne spørger om det da ikke er overraskende. Det bliver intense 90 min. hvor vi gennemlever mange forskellige følelser, men gennem næsten hele kampen er vi foran og stemningen fortættes. Vi lader det hele komme ud, og det er virkelig os alle sammen. Vi reagerer forskelligt, lige fra børnenes umiddelbare glæde over den beherskede aggressivitet til sindig fryd hos nogle af dem der sjældent ser fodbold. Et par amerikanske damer, der tilfældigvis er på familiebesøg, rives med og klapper taktfast da vi scorer til 2 – 1.

Omkampen er så dansk. Vi slås mod overmagten, forsvarer os tappert og med succes. Vi spinder i Lille sal, for det er ren balsam for vores nationalopfattelse.

Da Van Basten skyder et svagt straffespark og Schmeichel klarer kan vi ikke sidde ned længere og de sidste straffespark tager vi stående. Og så scorer Christofte og vi bryder spontant ud i nationalsangen efterfulgt af » Tyskland er et tegneseriehold.«

De danske spillere løber æresrunde med Dannebrog og de er bare så danske, men mest dansk er Henrik Andersen der oven i købet blev forfærdelig skadet. Vi husker ham også i glædens stund. Vi er jo danske. Finalen ser jeg på Emmerbølle campingplads. Der er sat et stort TV på plænen, Carlsberg giver gratis fadøl i pausen og TV-Fyn er der for at optage campisternes reaktioner.

Flest danskere og så nogle tyskere. Vi bemærker at mange tyskere foretrækker at se kampen i deres campingvogne. Men de tyskere der ser kampen på plænen med vi andre får selvfølgelig

også fadøl. Kampen er ikke længere så vigtig og har mistet mange af de dimensioner semifinalen havde. Nu gælder det bare om at vinde, og det gør vi.

Det er underligt som fodboldinteresseret at ligge i et telt sådan en aften. En eller anden fulderik synger med ca. 5 min. intervaller »og det var Danmark og det var Danmark Ole' ole' ole'«. Det er strengt taget en pestilens, men han har hele campingpladsens overbærenhed. Sidste gang jeg hører ham er kl. 5.30.

Emmerbølle campingplads' nærmeste nabo er Egeløkke, og mens mange tusinde hylder fodboldlandsholdet i København går Eva og jeg langs stranden og gennem skoven til det sted der næsten har en magisk klang i et højskolelærerøre. Her var det altså Grundtvigs liv virkelig blev ændret ved mødet med Constance Leth. Man kan sagtens forestille sig det når man står ved skiltet der forbyder adgang og skuer huset, søen og haven. Et øjeblik er der slet intet der anmasende postulerer hvilket århundrede vi rent faktisk befinder os i.

På vej væk fra Egeløkke slår det mig pludseligt at Grundtvig vistnok også mødte Willemoes mens han var på Langeland, og at han på anden vis blev en stor inspiration for digteren og historikeren, og måske ikke mindst for det historisk-poetiske aspekt. Min historiske paratviden er ikke særlig stor der på stranden under hedebløgen, men tankerne kredser om hvorfor Grundtvig var så optaget af den gamle søhelt. Set i et moderne 1992-perspektiv, med krigen i Jugoslavien og de daglige rapporter om civilbefolkningens lidelser, synes hans søslag mod englænderne måske næsten at være et symbolsk slag om tolkningen og konsekvenserne af Napoleonkrigenes udfald. Det er måske ikke holdbart, men det strejfer mig at 2. juni nej'et til Unionen i virkeligheden var den afgørende historiske handling i vor tid og at EM-sejren var det symbolske udtryk ...?

Så starter vi igen. Nyt elevhold og nyt fodboldkursus. Denne gang vover jeg ikke at kalde det historisk poetisk-fodbold. Det ligger jo lige i starten af opholdet og jeg vil nødigt virke afskrækkende højtidelig eller dødkelig så jeg siger blot at vi vil komme omkring mange aspekter af fodboldspillet.

– Og så sker det pludseligt. Den ene ide' afføder den anden. Holdet er med på hvadsomhelst. Vi spiller naturligtvis en hel masse fodbold, men vi drøfter det også. Vi når til en opfattelse af at vi ønsker at spille med udgangspunkt i vore forskellige kvaliteter og ikke fokusere på hvad vi egentlig ikke er så gode til. Det viser sig at det udgangspunkt er godt. Det er ikke nogen hindring for spillet at vi har forskelligt niveau der kan endog blive plads til at et par højskolebørn på ni kan være med.

Diskussionerne kommer videre omkring end ellers. Vi er nødt til at arbejde med forskellige modeller der beskriver den kognitive udvikling, vi overvejer politiske samfundsstrukturer og den enkeltes rolle i dem, vi

overvejer kampbegrebet og belyser dem bl.a. ved hjælp af en Torsmyte, og Baldersmyten er en naturlig konsekvens. Forløbet er godt og kulminerer med at vi gamle medarbejdere gennembanker elevholdet, så ikke engang der går der skår i glæden.

Det ville være naivt at forestille sig at det vil lykkes så godt hver gang, ligesom det er naivt at forestille sig at Danmark med held kan forsvare positionen som Europas bedste hold, men engang imellem sker der noget, der rykker ved os. EM-sejren for eksempel. Mine elever var langt mere modtagelige overfor bredden i det emne der optager mig meget.

På en måde handler det jo også om det faglige og det almene. Da jeg for mange år siden boede i en opgang i Århus Nord var en af mine naboer Karlo. Karlo havde arbejdet på værftet i mange år og hans to store interesser var kolonihaven og fodbold. Han var træner for Skovbakkens andethold. Tit og ofte sludrede vi lidt om sport i almindelighed og fodbold i særdelsehed, men en dag choke-rede han mig. Han meddelte mig at han var stoppet som træner og på mit spørgsmål om hvorfor, svarede han: »Der er alt for mange skolelærere med A4 mapper der er trænere i dag«. På en måde har Karlo ret. Det meste idrætsundervisning tager sit udgangspunkt i faglige vurderinger af hvad der er godt for spillet og den enkelte spillers udvikling.

På den anden side gør hele den underholdningsindustri der er opstået omkring fodbold os til rene sværmere. Vi billedes ind at vi befinder os i

et univers hvor vi blot kan være æstetikere eller nyde os selv og vores uhæmmede trang til oplevelse i form af stadig mere action og vold. Ingen af disse yderpunkter er virkeligheden. Den findes et andet sted, nemlig der hvor legen inddrager så mange sider af tilværelsen som muligt. Og meget er muligt, når det handler om fodbold.

Den opfattelse kan måske sætte dagsordenen for den type fodboldundervisning der hører hjemme i bl.a. højskoleregi. En undervisning der søger mod stadig større forståelse af væsentlige aspekter af vores liv sammen med andre.

Der vil i hver ny kamp være moralske hurdler, rytmer, kommunikationer, følelser, udtryk, kreativitet, ærgelser og glæder at investere sig i, og verden vil hver gang kunne blive en smule større for os.

Digte

af Finn Lykke Schmidt

Sang til Jorden

Naturens Barnetanke

Naturens barnetanke
i al oprigtighed
vor sidste redningsplanke
lær os ydmyghed

Naturens barnetanke
i ren beskedenhed
vi vore synder anke
lær os ærlighed

Naturens barnetanke
Jordens egen smed
vi dine frugter sanke
lær os værdighed

For intet i verden er givet
og alting kan snart gå i sort
hvis ikke vi holder af livet
kan flygtighed øde det bort
og skoven forsvinder for altid
i guldrandet glemsel og pragt
så skænk os tilbage den tillid
der viser din skabermagt
universets bankende hjerte
en kilde så ren – uden svig
lær os at se din værdi

Naturens barnetanke
giv os ren besked
Vore hjerter banke
lær os kærlighed

Sang til drømmene

Som en natsværmer

Duggen langsomt falder
når mørkets tæppe rulles ned
og dine drømme kalder
på fantasiens virk'lighed

Månens blide natlys
oplyser dine skygger
du frit i luften glider
du dybt i havet dykker

Som en natsværmer
baskende mod reden
vil du ind
hører ulvens tuden

I skjulte rum sig gemmer alt
langt borte i dit sind
intet her er uførtalt
i natten går du ind
hvor tavse stemmer kalder
hvor ingen grænser findes
og ingen tid har alder
og ingen løgne spindes
ingen løgne findes

Duggen langsomt falder
når mørkets tæppe rulles ned
og dine drømme kalder
på fantasiens virk'lighed

Som en natsværmer
baskende mod ruden
vil du ind
hører ulvens tuden

Sang til eventyret

Østen for solen

En sømand drog ud på længslens bølge.
Stred gennem storme mod ukendte mål.
Turde at vove i stjernernes følge.
Navigerede efter sit hjertes bål.

Du drømmer om lykken fjernt fra dig selv
og tror, at du ikke kan nå den.
I tankernes flugt til eksotiske strande.
I fjerne galakser du så den.

Men hvis du virk'lig tør at tro det,
er eventyret ganske nær.
Slip fuglen fri og lad den flyve,
for det er lige netop her.
Du finder
Østen for Solen og Vesten for Månen.

Nøgne fødder i dugvådt græs.
Biernes summen, æbleblomst duft.
Glødende kinder i frostklare dage.
Snestille skridt i krystalklar luft.

Et lille barn bli'r født og hjertet banker.
Et træ gror op og ingen ved hvorfor.
I kærlighedens navn er dine tanker.
Det er livet selv, der i dit hjerte bor.

Så hvis du virk'lig tør at tro det,
er eventyret ganske nær.
Slip fuglen fri og lad den flyve,
for det er lige netop her. Du finder
Østen for Solen og Vesten for Månen.

Ny højskolelov på vej

af Jan Ankerstjerne

Kulturminister Grethe Rostbøl har i 1992 haft meget travlt med at få gennemført en ny højskolelov. Det har naturligvis medført, at højskoleverdenen har været travlt optaget af at diskutere højskolelov. Egentlig var man udmærket tilfreds med den lov, men det var ministeren øjensynligt ikke.

Ungdomshøjskolerne har ikke ligget på den lade side i denne forbindelse. På de enkelte skoler

såvel som mellem de tre ungdomshøjskoler, Andebølle Ungdomshøjskole, Ungdomshøjskolen ved Ribe og Egå Ungdoms-Højskole, har man afholdt en række møder, hvor ønsker til en ny højskolelov er blevet diskuteret.

Det punkt, der er blevet brugt mest tid på, er ønsket om at ændre aldersgrænsen for ungdomshøjskolerne som nu er 16½ – 19 år.

Ungdomshøjskolerne har i en årrække afholdt sommerkurser for elever, der var ældre end de 19 år. Kurserne er derfor blevet afholdt under fritidsloven, der ikke er indrettet på kostskoleaktiviteter. Det har således oftest været andre end økonomiske bevæggrunde, der har ligget bag udbuddet af sommerkurser.

Ændringsforslag

Helt konkret er følgende forslag fremsat:

- at hæve alderen til f.eks. 20 år
- helt at ophæve den øvre aldersgrænse på 19 år
- at opnå mulighed for 4 ugers sommerkursus uden aldersbegrænsning
- at lade 10% af kurserne være for elever over 19 år.

Forslagene ville bl.a. give mulighed for at få tilskud til kortkurser på linie med alle andre folkehøjskoler. Vi kunne så f.eks. arrangere opfølgingskurser for tidligere elever, aldersintegrerede kurser for unge og forældre, og kurser for unge i international sammenhæng.

Det økonomiske perspektiv

I forbindelse med de lange kurser for 16-19 årige ville nogle af forslagene give mulighed for at dispensere i særlige tilfælde, hvor en elev af alder har været over 19 år, men af sind har været egnet til ungdomshøjskolen.

Økonomisk set tegner fremtiden sig umiddelbart ikke alt for lys for ungdomshøjskolerne. Vi kan frygte, at vort elevgrundlag vil blive indskrænket i takt med at kommunestøtten til efter-

skoleophold er steget betragteligt. Kommunerne er nemlig fremover tvunget til at sende penge med den elev, der vælger en efterskole i stedet for sin kommuneskole. Et efterskoleophold er herefter forholdsvis billigt. Og det lugter da lidt af ungdomshøjskole – i hvert fald af kostskole. Samtidig er kommunestøtten til højskoleophold i en række kommuner bortfaldet. Endelig er reglen om uddannelsesstøtte stadig sådan, at man først får støtte uafhængig af sine forældres indtægt, når man er fyldt 19 år, og det er jo netop den alder, der gør én for gammel til at gå på ungdomshøjskole. Alt i alt kunne vi frygte, at det fremover kan blive så økonomisk uoverskueligt for mange at søge ind på ungdomshøjskolerne, at vor fremtid er truet. Det taler for at give plads i loven for at hæve aldersgrænsen udover de 19 år. Ungdomshøjskolerne er imidlertid enige om, at aldersgrænser for ungdomshøjskoler-

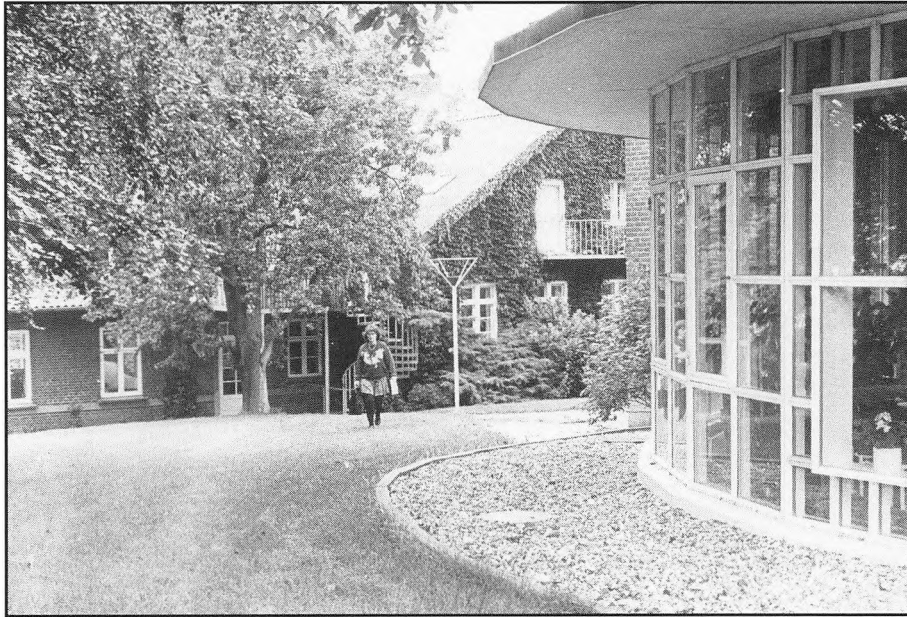
nes lange kurser er ideelle som de er nu. Så udover at udvide mulighederne for vores arbejdsområde, ligger der i overvejelserne også et økonomisk sigte – en måde at fremtidssikre vores skoler.

For og imod

Der har imidlertid været nogen uenighed om, hvor langt man skulle gå i retning af at få lempet aldersbegrænsningen.

På den ene side har stået en gruppe med Andebølle Ungdomshøjskole i spidsen, der helst så, at aldersgrænsen opad helt blev ophævet. Ikke for herefter at ophæve ungdomshøjskolen, men for at have mulighed for at lave sommerhøjskole for andre end vores snævre aldersgruppe. I samme åndedrag er det blevet fremført, at uden aldersgrænse opad er vi tvunget til hele tiden selv at forholde os til ungdomshøjskoleidéen.

Mod denne frihed har en anden gruppe med Egå Ungdoms-Højskole i spidsen talt om faren for på længere sigt at udvande samme ungdomshøjskoleidé. Den aldersgruppe, vi henvender os til, er speciel, fordi den har sine helt særlige problemer at slås med på overgangen mellem ung og voksen. Hvis denne idé ikke længere er bæredygtig, hvorfor så ikke blot blive almindelig folkehøjskole? Så har man jo ingen aldersgrænse at slås med! Spørger man eleverne, siger de at de har valgt ungdomshøjskolen fordi de ønsker en jævnaldrende kammeratflok.

4 uger uden aldersgrænse opadtil

Ungdomshøjskolerne er blevet enige om at foreslå, at loven skal rumme mulighed for at droppe den øvre aldersgrænse i op til 4 uger om året. Ungdomshøjskolerne har ikke store chancer for at

komme igennem med dette ønske. Grunden er, at ministerens primære sigte med en lovrevision er ønsket om forenkling. Af samme grund anses forslaget om at hæve aldersgrænsen generelt for at have de største chancer. Men da der ikke har kunnet etableres enighed om dette, tyder meget på, at de gamle aldersgrænser bliver stående.

Men uanset hvad den nye lov måtte byde, er der ingen tvivl om at diskussionerne har været spændende og lærerige. Og egentlig tror jeg, at den løbende dialog har betydet, at ungdomshøjskolerne er rykket lidt tættere på hinanden på trods af geografien.

Nyt fra højskolen

af Søren Winther Larsen

Tradition og fornyelse snakker man ofte om i forbindelse med højskolen i almindelighed og på Egå snakker vi om det i særdeleshed. Og på EUH går traditionen virkelig hånd i hånd med fornyelsen. Selv om alt virker timet og tilrettelagt, når eleverne starter, er det alligevel sådan, at skolen hver dag fornyes på den ene eller anden måde. Og derfor kan der skrives spalter op og spalter ned i Nyt fra højskolen.

Sang og musik, modeopvisninger, fotoudstillinger og maleriudstillinger, lysbilledshow, små – og store dramaforestillinger, heftige diskussioner på fagene og mindst ligeså heftige diskussioner i husene både om dagen og om natten – men kun uhyre sjældent om morgenen. Personlige grænser overskrides dagligt, og ofte udfordres medarbejdernes grænser for hvad de kan holde ud at se eller høre på. Næsten ligeså ofte udfordres lærerne

af eleverne i forskellige boldspil og som regel med det resultat at .... når nej – det er jo ikke pænt at hænge eleverne ud. Og vores egne kulturforeninger arrangerer næsten ugentligt forskellige kulturelle arrangementer med folk udefra - moderne dans, jazz- og rockkoncerter, teater, gøgl, farvekonsulentbesøg, foredrag af mere almindelig karakter, symfonieorkesterkoncert, besøg fra andre

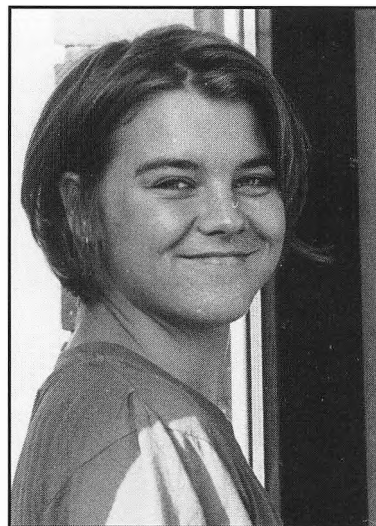
højskoler osv. osv. Hver dag er en ny dag på Egå, og hver dag skabes nyt og gives en på oplevelsen.

Efter gammel elevweekend 91 fortsatte efterårsholdet med de store forberedelser frem mod forældreweekenden, som traditionelt er et af højdepunkterne på efterårsholdene. Også denne gang kom det til at holde stik – med massevis af ting at gøre færdige i de sidste uger op til og så selve weekenden, som er en stor oplevelse at være med til. Massevis af forældre valfarter til Egå for at snuse lidt til ånden på stedet. Og der bliver hygget, snakket, diskuteret, vist frem, spist og festet til langt ud på natten. Eleverne havde lavet udstillinger af alle deres arbejder og lysbilledeshow og om aftenen fremviste de så musicalen Hair afsluttende med en stor fællessang og dans, hvor både forældre, søskende, lærere og elever deltog – og nogle forældre viste med stor pædagogisk tydelighed, hvordan man virkelig flippede ud i dansen i slutningen af tresserne begyndelsen af halvfjerdsene. Et herligt øjeblik.

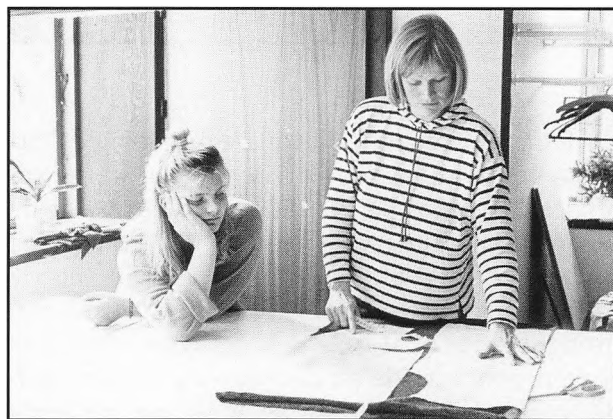
Mandagen efter forældreweekenden blev Hair endnu engang opført og denne gang for ca. 150 mennesker fra ungdomsteaterprojektet Opgang 2 i Århus, Andebølle ungdomshøjskole og faktisk rigtig mange beboere fra Gammel Egå, hvilket vi var specielt glade for. En god aften som afsluttedes med cafe og hygge i spisesalen sammen med skolens gæster.

Efter forældreweekenden sænkede julefreden sig over Egå med gavefremstilling og julemad og julepynt og så forresten skitræning, idet vi igen i år havde arrangeret skitur til Hovden i Norge igen i år med nimandshytter. Og så i år også med masser af sne og masser af sol og derfor også en helt

fantastisk tur med godt humør og få skader – selv om Elo jo gjorde sit bedste ved at prøve at flyve med Windglider og lande med ski på. Han havde dog en Windgliderguide med på turen - men det var vist mest fordi han insisterede (guiden altså).

I midten af februar var det så tid til afsked med efterårsholdet 91/92 og holdet kvitterede bl.a. med at forære skolen en morel, som nu står ved siden af det forrige efterårsholds ask syd for hus 2 på den plæne, som vi snart bør at kalde elevtræskoven.

Til det nye forårshold stillede skolen op med stort set samme stab, som vi havde været på efterårsholdet. »Vi satser på det sikre og kendte« var de senere så berømte ord lærerorden Torkild brugte i sin startpeptalk til medarbejderne. Dog havde Anne Iversen barselsorlov, som hun ganske fornuftigt brugte til at føde den herligste lille Jakob. Torkild, som satsede på det sikre og kendte, gjorde måske dette fordi han og Inge Lise fra første

maj og frem til august havde fri og tog sammen med deres to sønner til Nordkap i deres Bedford og havde en dejlig tur. Vi måtte undervejs også sige farvel til Kasper Pihl, som i sit jobtilbud virkelig havde beriget skolens musikliv og skabt god stemning.

Forårsholdet 92 blev på mange måder et bemærkelsesværdigt hold. Først og fremmest fordi den danske sommer allerede i starten af maj gik helt amok med sol og varme og blev ved med det til længe efter opholdet var sluttet. Masser af bål-sammenkomster, masser af hyggelige fællesweek-endmiddage ude mellem elevhusene med grillmad, flutes og kinakålsalat, masser af skoldede arme og næser og garanteret for første gang i verdenshistorien afholdte et helt højskolehold deres fællesmøde ude i vandet. Jo, det var et varmt forår og det var det jo også politisk, idet folkets mening om Maastrichttraktaten skulle vise sig at være noget anderledes end politikernes. På højskolen fulgte vi alle spændt med i opinionsundersøgelser og diskuterede EF på livet løs såvel i fritiden som i undervisningen. Og den sidste dag, hvor man kunne brevstemme, tog alle elever, der var fyldt 18 år, i samlet flok til kommunekontoret og stemte.

Fodbold og forårsholdet 92 hænger også sammen. Hvem husker ikke det uafgjorte resultat i den første kamp og det knebne nederlag i den næste kamp. Eller det brækkede ben med lang efterfølgende pause til den uheldige helt. Rent faktisk er det rigtigt, at medarbejderne spillede uafgjort i den første og tabte den anden kamp til eleverne og desværre er det også sandt, at den nyansatte pedel i jobtilbud, Martin Christensen, kom galt afsted på fodboldbanen og måtte igennem et læn-

gere hospitalsophold og efterfølgende genoptræning før han var klar til at arbejde igen. Martin afløste på pedelsiden Kaj Sørensen.

Ved hjælp af børneremser, Halfdan Rasmussen, sjovt tøj og en masse improvisationer blev noget af det sjoveste teater på Egå til på dette hold. En lille og meget sød børneteaterforestilling blev lavet til og opført for børn i 3-7 års alderen og vist for de lokale børnehaver med stor succes. Med denne forestilling fik højskolen virkelig fat i de lokale. Med forestillinger som denne, med lån af vores idrætshal til de lokale vuggestuer og børnehaver og Sølystskolen og med de formiddage, som pædagogikholdene med jævne mellemrum laver for den lokale skoles børnehaveklasser, kan vi håbe på, at vi virkelig kan få fat i lokalbefolkningen nedefra og op og markeret, at højskolen er et godt og spændende sted at have i lokalsamfundet.

I børneteaterforestillingen var der en masse dejlige sange og mange af disse blev sunget igen og igen på vores udlandstur, som atter i år var henlagt til sejlads på Zwitterzee i Holland. Vi valgte altså at vende tilbage til det hyggelige samvær på bådene frem storbyrejsen, som vi jo havde prøvet året før på vores Prag tur. Hollandsturen blev igen en meget rar og god oplevelse – og her var vejret jo også virkelig med os.

Vi vil selvfølgelig også huske dette forårshold fordi det var det sidste hold, hvor vi havde Pernille og Jesper Gilbert Jespersen og Elo Madsen i vores medarbejderstab. Pernille og Jesper forlod skolen for at drage ud i verden og prøve noget nyt og se om drømmene kunne bære. Med Pernille og Jespers afrejse mistede vi virkelig noget poesi på ste-

det – men deres drømme skal nok bære. Og på selve afslutningsaftenen for dem gav fodboldlandsholdet en flot gave med sejren over Holland i semifinalen efter straffespark. Det blev en uforglemmelig aften foran storskærmen i lille sal for alle medarbejderne og deres familier.

I sommerperioden, hvor vi desværre igen i år måtte aflyse sommerkurset på trods af et meget stort og flot stykke arbejde fra vores nye naboer,

Bodil Marie Thomsen og Jørn Erslev Andersen, blev alle kræfter sat ind på at gøre bygningerne klare til det næste hold. I den forbindelse blev hus 2 malet indvendigt i nye friske farver. Det er en kæmpeopgave at male husene indvendigt, men resultatet er virkeligt flot. I det hele taget arbejder vores pedeller meget energisk for at holde vores mange bygninger i så god stand som overhovedet muligt.

I sommerferien blev Erik Pill gift med Jonna Bruun og inden vi startede med det nye efterårshold fik vi ansat en ny lærer, Henrik Bojsen, som primært er ansat til at tage sig af musikområdet.

Fra oktober har vi også ansat en ny musiklærer, Ole Storch, i jobtilbud.

Desværre bragte sommeren også en trist nyhed til Egå. Ove Åbo døde i juni. Ove Åbo har gennem mange år haft sin gang på skolen, såvel som underviser og bestyrelsesmedlem samt ikke mindst som skolens arkitekt igennem mange år.

Efterårsholdet startede som sædvanligt sidst i august og i år kunne vi sagtens have startet med to hold. Vi fik rigtig mange indmeldelser og må jo

desværre skuffe en del. Men de, der blev optaget, er kommet rigtigt godt i gang, selv om de nok har kunnet mærke, at medarbejderne i efteråret sammen med bestyrelsen har brugt meget tid og energi på at ansætte den nye forstander. Eleverne ser dog ud til at kunne klare hvad som helst, og de er begyndt at tilføre højskolen nyt. I øjeblikket forbereder de deres forældreweekend og er i gang med at lave maleriudstilling, lysbilledshow og et teaterstykke, der tager udgangspunkt i historier fra elevernes, deres forældres og bedsteforældres liv. Nyt og spændende.

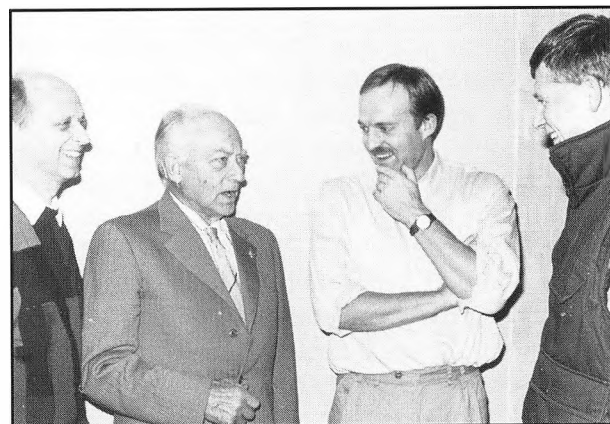
Igen i år har vi også i den første uge i november haft en forrygende gammel-elevweekend. Deltagere vil med garanti aldrig glemme alle 300 elevers imponerende afsked med Elo. Ikke mange øjne var tørre, da Marie Moesgaard fra forårsholdet 1990 afsluttende hyldede Elo med sangen »Nothing compares to You«. Flot forrygende og fuldt fortjent. Tårerne kom frem igen, da Elo dagen efter som afsked fortalte »Det sidste eventyr«.

Den første uge i november og gammel elevweekend blev selvfølgelig også brugt til at byde velkommen til den nye forstander, som jo altså blev Louis Mogensen. Ved at vælge én fra vores egen kreds har vi sikret os, at gode Egå-traditioner nok skal blive holdt i hævd, og ved at vælge Louis mener vi også at kunne se fornyelsen.

Så selv om der i årets løb er sket store og voldsomme forandringer med forstanderskifte, nye læreransættelser osv. så er det sidste nye fra højskolen, at alt fortsat er ved det gamle. Egå er stadig en ungdomshøjskole med massevis af dejlige,

unge voksne elever på vores forårs- og efterårskurser og så kan det jo kun være godt nyt.

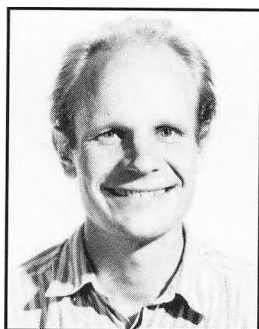
Og mere godt nyt – medarbejderne har slået det nye hold 4-0 i fodbold.

Elo Madsen, Tage Dybkjær, Louis Mogensen og Bjørn Dybkjær.

Ny mand – nyt sted

Dagligdagen for en netop ansat musiklærer

af Henrik Bojsen

Mandag er en nem dag, når man kun har A-fag. Musikholdet starter her med 16 elever. 2 fra mit hus (jeg er huslærer i hus 6) kan jeg navnene på, men de andre 14 ... Ja, men vi snupper en nav-

nerunde, og lar' den stå et øjeblik. Og hvem spiller så hvad? Pæn fordeling bortset fra for mange bassister og ingen trommeslager. Besætningen falder alligevel på plads i første nummer, og bare vi bytter lidt rundt ind imellem, får alle prøvet deres favoritplads.

Tirsdag har jeg min første hjemmelærervagt. Go'-morgenmad, en mere afdæmpet flok end elers. Er alle oppe? Et par meddelelser om dagens program. »Er der andre der har meddelelser?«. »Hvor mange håndklæder der udleveres pr. hus?«. »Tja ... møj« (spørg hellere om hvordan jazzmusikken udviklede sig efter 2. verdenskrig). Et smut ned til kontoret. Hen imod kl. 9 kigger flere lærere forbi og friske bulletiner om dagens aktiviteter løber ind. Inside information og top secrets fra elev-husene udveksles her med historier om film, børnefødselsdage og den nye højskolelov.

Efter 3 timers A-fag er der frokost, og den nybagte højskolelærer glæder sig over, at fortidens madkuffert med de tørre rugbrødsfadder er blevet erstattet med et bugnende tag-selv-bord. Et

stykke brieost til – ups, nu er klokken 12.40 og mit møde er allerede 10 min. gammelt. Her skal tungen holdes lige i munden og den indre time-mager helt a'jour.

Kl. 16 viser jeg en potentiel elev + familie rundt. »Hvordan er jeres holdning til ...?« og inden jeg når at tænke mig om, kommer mine svar med »... erfaringen viser ...« eller »... vi plejer ...«. Det går egentlig nemt, næsten som om skolen svarer selv, efterhånden som vi bevæger og igennem bygningerne.

Onsdag er en rigtig mødedag. Husmøde først, med kun få punkter, men alligevel flyver tiden. Eleverne krydser klinger i et uformelt forum, og jeg skal gå ind og agere sparringspartner på passende tidspunkter, eller bare iagttag.

Efter middag er der medarbejdermøde. »Næh, det er først kl. 14«, siger en anden lærer, »hva' med en gang badminton?«. »Jo, fed idé« og en time senere humper jeg ud, sveddryppende med vabler og et knebent nederlag i tasken – damned! Det er 12 år siden, jeg var 17 år, må jeg sande.

Kl. 14.02: mødedisciplin, fuld fart frem, flere arbejdsopgaver (hvornår holder de folk fri!), neofyt-mob, kaffe, indre tågebanks, debat og pjat.

Min torsdag starter med formiddags-pausen; en hyggelig kop te sammen med de andre medarbejdere, friskbagte boller, en friskserveret bemærkning om den mørbankede badminton-neofyt (jeg er og blir' neofyt indtil der bliver ansat en ny lærer). Efter et kort husmøde er der fællesmøde med alle elever og medarbejdere. De sidste får

sig mast ind i Himmerummet, og hele skolen er samlet på ét sted. Meddelelser, nye ideer, brok og bøv! fællesregler, -ros, og en sang fra højskole-sangbogen. Torsdag i middagspausen øver lærerbandet »The Whatsomhelst«. Der skøjtes sidelæns gennem viser, jazz, rock, soul og pop, kort sagt alt godt til fælles-sang og fest med forsang, modklang og medgang. Halvanden times korøvning ligger efter aftensmaden lige netop oven i TV-serien »Beverly Hills«. Alligevel strømmer folk til, og alle synger så låget på flygelet står og klapper. Oplivet går jeg til husaften, bager 1½ meter pandekager og læser eventyr så ikke et øje er åbent halv

tolv. Så triller jeg hjem på damecyklen og tænker, at nu er det snart weekend.

Fredag morgen, kl. 9, musik, sammenspil. Et par stykker glimrer ved deres fravær, hovedpine etc. (hm ... for mange Ø-vitaminer). Den nye musiklærer gør et seriøst forsøg på at spille keyboard, synge kor og spille saxofon på én gang; musikken går i stå, alle larmer, læreren koger over, alle er meget stille. »Vi kører lidt igen« - fredag, »tak for nu og god weekend«.

Den ikke mere helt så nye musiklærer pakker noderne og unoderne sammen, kører i Brugsen og derfra hjem og finder privatlivet frem.

19 år i Egå

Elo Madsen

Søndag den 2. august, det er solhed seneftersmiddag, efter en flimrende varm dag. Ad en lang stejl vej under skyggefulde træer er jeg nået frem til Koshoi-templet ved byen Uji. Min tredje dag i Japan. Jeg sætter mig et godt sted i skyggen bag den hvidkalkede portbygning, stenene er varme endnu. Jeg kan kikke ud over haven med dens enkle og utroligt harmoniske sammensætning af træer, sten og planter mellem bygningernes hvide flader, det udskårne træværk og de karakteristiske store tagflader. Cikaderne larmer vedvarende og højlydt, men det er som om stilheden og roen vokser af det, der er en udstråling fra dette sted som får en uendelig sindsro til at sænke sig over mig. For en stund er tiden ophævet, rejsen er slut og er ikke begyndt, jeg er ikke nået frem og er ikke på vej. Alt samles i ét punkt, mens sekunderne går står tiden stille, jeg er titusind kilometer væk og er midt i det hele.

Midt i min afrejse fra Egå. Kort før rejsen til Japan var det pludselig blevet en realitet. Jeg blev uden varsel spurgt om ikke jeg ville påtage mig jobbet som leder af det kontor, FFD, Foreningen for Folkehøjskoler i Danmark, har i København. Et udfordrende arbejde som ville give mig kontakt med højskoler og højskolemedarbejdere i hele landet.

Elna og jeg måtte tage en hurtig beslutning, sommeren 92 skulle åbenbart være forandringerens tid for vores lille familie. Anders skulle starte sin ét år lange Kinarejse sammen med 7 andre unge i en gammel engelsk dobbeltdækkerbus, Si-

mon sin længe ønskede læreplads som chaufførelv, Elna sit nye arbejde i en ny børneinstitution – så hvorfor ikke? Hvem ved hvad livet har at byde os henne om det ukendte hjørne? Hvad er det jeg så tit har sagt til eleverne om at kaste sig ud i livet, sig JA til verden og alle dens udfordringer?

Nu var jeg så her i Zen-templet, uendelig langt væk fra den beslutnings genstand, og alligevel med det hele så tæt på. At træffe et valg er ikke kun at sige ja, det er også at miste, at give slip på utallige muligheder, venner, skæbner. Billederne passerede forbi mens aftenrødmen faldt på.

Mit første møde med Egå, en dag i februar 1971. Jeg var til ansættelsessamtale og husker tydeligt den gamle spisesal, elevernes vitalitet og frejdighed, lærernes åbenhed og bevidsthed om det de ville. Skolen var blevet ungdomshøjskole et halvt år forinden, og alle var nyansatte og fik nye boliger. Deres begejstring og pionerånd var uendelig som min glæde over at skulle være med på vognen. Flyttevognen. Fem tons keramik-værksted og møbler på en åben lastbil, kørt hjem til Jylland efter tre år på Sjælland.

Og vi tog fat på flipperne og disk'erne, ideologierne og det praktiske arbejde, vi var levende, selvudfoldende, opmærksomme. Set i bakspejlet tror jeg ganske vist at begejstringen mere tog afsæt i drømmen om det californiske kollektiv end i den grundtvigske højskoletradition – i hvert fald hos eleverne. Men det blev den grundtvigske helhedsopfattelse der skal have hovedæren for at det

gik godt i det lange løb. Den opfattelse at det lønner sig at have tillid til fællesskabet, tro på egne kræfter og på andre menneskers værd.

De syv år jeg havde som højskolelærer forandrede vort liv på mange måder. Vi nåede at bo i fire forskellige boliger, lærte 14 elevhold at kende og var igennem en uendelighed af møder, undervisning, ture, debatter, glæder, skuffelser og det hele startende forfra to gange om året. Jeg kom igennem de klassiske faser: i starten følte jeg at jeg hele tiden skyldte eleverne at være på skolen, senere at jeg skyldte familien at være hjemme hvis jeg var på skolen, og eleverne at være på skolen hvis jeg var hjemme, og til sidst kun at jeg skyldte familien at være mere hjemme...

Ikke at der er nogetsomhelst galt i at tænke således. Tværtimod er det vel blot en målestok for livsvigtigheden af det man er i. Og jeg vidste med mig selv at det var vigtigt at sætte punktum. Så mens det gik allerbedst rejste vi til Thy, for at se hvad det uvisse bød os.

Den vigtigste kerne i Zen-buddhismen hedder satori. Det kan vanskeligt forklares med ord alene, men det drejer sig om en selvforglemmende mak-

simal tilstedeværelse, om at være bevidst tilstede i krop og tanke uden at tænke over det... om at vide alt, ikke kun med hovedet men også med kroppen – om at tænke med kroppen, som en balletdanser der må vide alt hvad hun skal gøre, men ikke kan gøre det hvis hun giver sig til at tænke over det midt i en serie badutspring...

Det tænkte jeg en del over ved ikke at tænke over det mens jeg sad der stum og dum og lod være med at tænke men bare sad med åben mund og tog imod lys og lyd og duft og prøv bare selv sid helt stille drop alle tanker og luk op for alle syn og lyde og lad dem gå helt ned i maven træk bare vejret og glem nu at du er her giv bare slip la vær og mens jeg ubevægelig og uden tanke sad der i Zen-munkenes park og bare lod det hele sive ind og bevæge mig, fødtes der jo naturligvis alligevel en tanke et sted.... Om hvorfor er det i grunden at vi myldrer sådan rundt og har så travlt allesammen?

Der bor en bonde
i mig
med fødder og rødder
jordbunden vemod
og vindblæst begejstring
ved det der gror
blomstrer og holder fast
elsker
det seje træk
forårets gentagelse
solsortens mørkeblå aftensang
og vinternattens eftertanke

lever
i omdrejningspunktet
midt i musikken
af forenede kræfter

og glæde i huset
ved godt
hvad dagen bringer
af genbrugt snilde
og små runde perler
af genopdaget ømhed
sært ventede nyheder
og opfyldte forventninger
og
der bor en nomade
en jæger i mig
med øjne i horisonten
og vindblæst begejstring
elsker
solsortens mørkeblå aftensang
i forbipasserende træer

oplever
omdrejningspunktet
som jordklode
under fødderne
ved ikke
hvad dagen bringer
af små runde perler
sært uventede syn
og nyfødte forhåbninger

Og nu har jeg altså igen besluttet at rejse fra Egå mens det gik allerbedst. Men jeg kan mærke det er en meget sværere beslutning end sidst. Denne gang er jeg slet ikke færdig med stedet på samme måde, der er uendelig meget jeg gerne ville nå, runde af, være med til at sætte i gang, finde på.

De forløbne tolv år har absolut været så utroligt rige på oplevelser og glæder af en art som jeg ikke vil kunne finde igen. Det har været et utroligt privilegium at være midt i et blomstrende højskoleliv, med alt hvad vi kunne ønske os af fyldte

elevhold, store byggeprojekter, god økonomi, og fremfor alt med herlige kolleger, glade elever og en kompetent bestyrelse.

Jeg synes godt man kan sige at det bærende princip i vort fælles arbejde var den samme tillid som fik fodfæste allerede i 70'ernes Egå. Det var naturligvis ikke idyl altsammen, vi voksede jo også i kampen med kriserne, de opslidende møder om hash og alkohol, sommerkurserne der måtte aflyses, boligproblemerne, vanskelige elever, træthed. Og der var personlige problemer, tunge ting som kunne tynde den ene og den anden medarbejder så meget at man end ikke var i stand til at tale med andre om det.

Men hver gang var der jo en eller anden som holdt humøret højt nok til at vi andre kunne få øje på det igen. Og det er jo det utrolige ved højskolen at den har denne indbyggede vekselvirkning, at dens fremdrift udspringer af en optimistisk tro på vore fælles kræfter. Og en indbygget viden om at dette fællesskab har betydning, at vi aldeles ikke er ligegyldige for hinanden. Her overlades hverken medarbejdere eller elever blot til sin egen skæbne i alles kamp mod alle, men vi kan opleve at alle har betydning og har ansvar for at udnytte evner og kunnen bedst muligt for fællesskabet.

Og det allerbedste ved dette er at humøret altid er højt, at smil, latter, skæg og ballade er en sikker del af hverdagen, også de dage hvor fliden ikke er størst og ansvaret er gemt under gulvtæppet. Måske især de dage ?

Dette ustyrlige humør har det som græsset, selv om det graves ned til jordhøjde og selv om tørken kan være hård, kommer det jo igen, hver gang, og lægger sig som en rodfæstet munterhed under vore fødder op sætter dem i stand til at bevæge sig ud i verden.

Og minder os om at skolen er ikke livet. Livet er en skole.

Med kærlig hilsen og alle gode ønsker fra

Elo
samt fra Anders som nu er nået til Indien, og fra Elna, Simon og Troels. Vi har det godt, er flyttet til Eghøjvej 9, og overvejer om vi måske næste år flytter til Sjælland.

Velkommen til Louis

I disse dage hvor vi går og glæder os til Elles fødselsdagsfest og den kommende juleferie, er det ca. 10 år siden Louis første gang satte sine ben på skolen her.

Det var som timelærer; samtidig var han ansat på Århus Teknisk Skole og elsket svømmetræner i HEI, hvor vi for første gang hørte ham omtalt i rosede vendinger. Samtidig planlagde vi det første idrætskursus for vor egen aldersgruppe, hvor vi også gjorde brug af Louis.

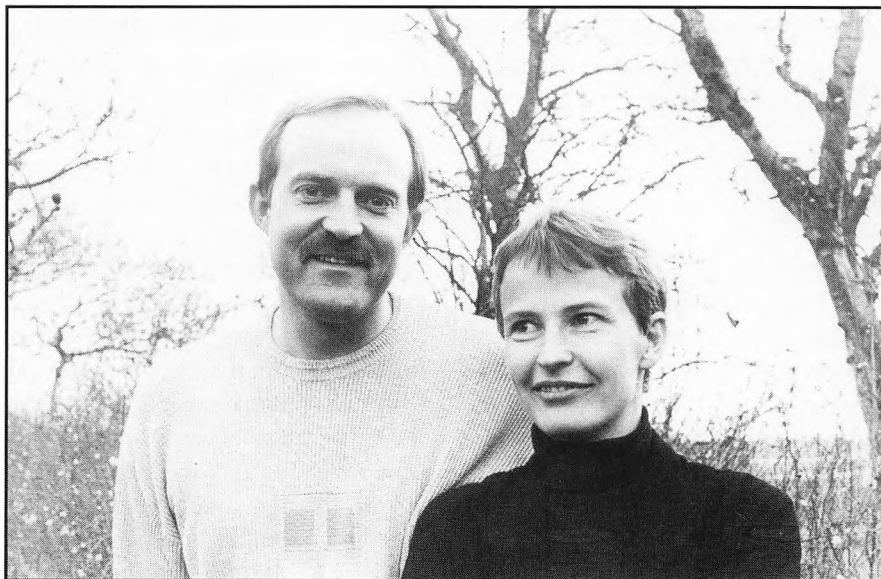
Jeg husker endnu de tre akkorder, han meget generet magtede en blåaften på dette kursus. Der er siden løbet meget vand gennem Egåen, væltet mølle – og mange akkorder gennem Louis' hænder. Louis har gennem årene udviklet sig på alle områder og tilført Egå Ungdoms-Højskole megen

hånd og ånd igennem sin utrættelige energi og brænden for stedet og sagen.

Som kolleger ser vi frem til et frugtbart samarbejde, med den samme glødende energi og brænden for sagen som hidtil. Vi glæder os til nye dejlige kampe med bidende tacklinger – bragende nærkampe – indlæg fra fløjene – præcise afslutninger – og mod til at dribble selv. Kampe hvor sammenspillet fungerer, og giver de gode resultater, som vi alle ønsker.

Med dette ønsker vi alle dig og din familie velkommen, og ønsker dig al mulig held og lykke i din nye stilling som forstander – det kræver mod.

På medarbejdernes vegne, Torkild Holst

Afsked med Elo

af Louis Mogensen

Det har taget lang tid at få sagt farvel og tak til Elo og Elna Madsen, hvilket måske er meget naturligt når der er 7 år som lærer og 12 år som forstander på bagen.

Elna og især Elo er blevet fejret af de gamle elever i starten af november. De fremmødte 230 gamle og 70 nuværende elever sagde med sange, taler og et til lejligheden og Elo specielt fremstillet kunstværk, – tak for alt det Elo har stået for på Egå.

Ved en reception i slutningen af måneden kunne vore naboer og samarbejdspartnere takke af.

Den 31. oktober var det bestyrelsen og medarbejderne der havde arrangeret den egentlige afsked med Elo og Elna, og ved den lejlighed blev der holdt flere taler. Vi har fået lov at citere fra dem. Tilsammen giver citaterne måske et billede af den taknemmelighed vi alle føler:

*Hans Lynge Jensen,
medlem af skolekredsen*

Jeg rejser mig som medlem af skolekredsen. Den hører man ikke så meget fra. Nu er vi i samme skolekreds, hvis ikke, må I se at blive det, så vi ved næste generalforsamling kan sidde på forreste række, eller bageste – det er jo den samme bænk – og holde bestyrelsen, lærerne og den nye forstander ved ilden; eller hedder det i ilden. Så de laver skole som vi ønsker det. Jeg synes det er godt I rejser. Farvel og tak. Arbejdet er gjort.

Da I rejste fra Sjælland for 23 år siden var jeg

med til at ansætte Jer – og jeg husker kun en ting fra disse 2 – 3 timers inkvisitoriske udspørgen, nemlig at Elo næsten egenhændigt havde bygget Roskilde-motorvejen, – i ferierne.

Vi skal nok få den jyske motorvej gjort færdig uden Jer. Skolen skal kunne arbejde videre på grundlaget, finde vejen, finde det vigtige.

Målet er nået – heldigvis.

Gunhild Skovmand Jensen, bestyrelsesformand

Da Grislingen, Ninka Ninus og Plys er faret vild -og det ved de, fordi de er nået tilbage til den samme sandgrav flere gange – er det Peter Plys, der foreslår, at de skal gå et stykke væk fra sandgraven og så forsøge at finde den igen. Så finder de den nok ikke, og det ville være udmærket for så kunne de måske finde noget, som de ikke ledte efter, og det ville måske være det, de ledte efter.

Evnen til at finde det noget, som man ikke ved, man leder efter, kræver åbenhed og lydhørhed i de sammenhænge, hvor man færdes, og de evner synes jeg du har, Elo. Du ønsker ikke lærdommen for lærdommens skyld, men ønsker at være med til at få eleverne til at lede efter og forhåbentlig finde det, de ikke leder efter. Finde det noget, som hele tilværelsen drejer sig om.

Det vil blive et savn for Egå Ungdoms-Højskole ikke længere at have dig i sit brød, både for eleverne, for alle medarbejderne og for bestyrelsen. Men jeg håber, at du i dit fremtidige arbejde i Vartov kan være med til at holde diskussionen i gang

om, hvad højskolernes opgave er, så højskolerne ikke ender med at blive »grødhøjskoler«. Vælg du bare Peter Plys's vej, så skal det nok gå godt i Vartov. »At kende vejen er at gå den«.

Else Jensen, kollega

Det skal ikke forstås som en mundtlig anbefaling her på afslutningen af dine 12 forstanderår i Egå – det er blot lidt af, hvad jeg har lagt mærke til i årenes løb.

Vestjydens ro og besindighed har du når der er brug for det – og fart på har du, når det er påkrævet.

Overblikket og det positive langsigtede perspektiv taber du ikke af syne.

Skolens tradition for at den fungerer bedst, når alle parter går sammen og i ordets egentlige forstand bliver medarbejdere, har du på bedste vis videreført.

Tak for 19 års godt samarbejde. Held og lykke fremover.

Finn Lykke Schmidt, kollega

At turde kaste anker

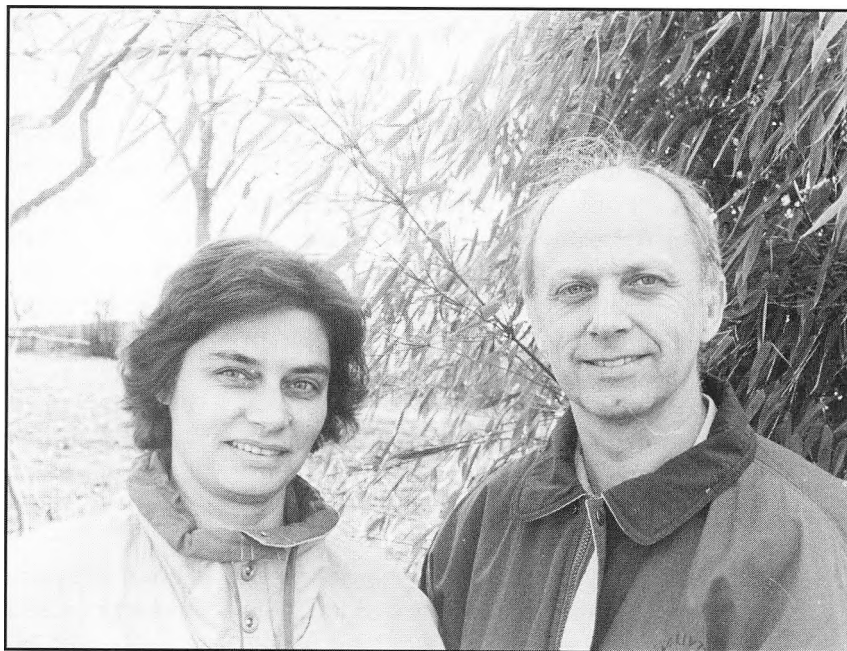
At åbne sig mod verden
og lukke universet ind
at følge altings færden
og møde alt med åbent sind

At lade hjertet råde
og tro på lysets egenkraft
at føle livets gåde
begærligt drikke troens saft

At holde fast og give slip
og mærke eksistensens krop
at favne alt et øjeblik
og altid skue bjergets top

At ville følge drømmen
og insistere på dens magt
at holde fast i tømmen
og vise snæversyn foragt

At turde kaste anker
og flytte sig af lyst
og flyde frit i tanker
bevæge sig langs sjælens kyst.

Om at lade tingene ske

af Gilbert Jespersen

Solskin over Cobacabana, Rio de Janeiro. En kæmpe bølge slår pludselig ind over stranden og slynger mig mod bunden.

Hvis ikke bølgen havde hvirvlet på netop den måde, havde det måske været halsen, og jeg var ikke kommet op med et brækket kraveben, var ikke kommet hjem fra rejsen før tiden og var derfor ikke havnet på Egå.

Mange år, erfaringer og venskaber rigere vælger vi at drage ud med den klare plan at lade mulighederne stå åbne. Fra de 150 m² flytter vi ind i et sneglehus på 4 m² ved navn Betty Bedford. Herfra kan det kun gå fremad.

Forventningens glæde er den største, og lykken er at pusle om sin drøm på 4 hjul. Mange nattetimer går med snak om, hvad al friheden skal bruges til. Hvad er det egentlig vi vil? Vi flirter med illusionen om det frie valg. Man kunne jo flytte ud til havet, få sig et langt skæg og male sælsomme billeder, eller åbne en vegetargrillbar sådan lidt a'la »Bagdad Café«, eller...

Jeg har en fornemmelse af, at noget af alt det, jeg har lært på Egå må kunne bruges på en eller anden måde, jeg endnu ikke kan forestille mig.

Og så går den sydover med sol, syngende børn og appetit på at generobre slumrende sider af sig selv. Vi får meget at snakke om. I Tyskland lykkes

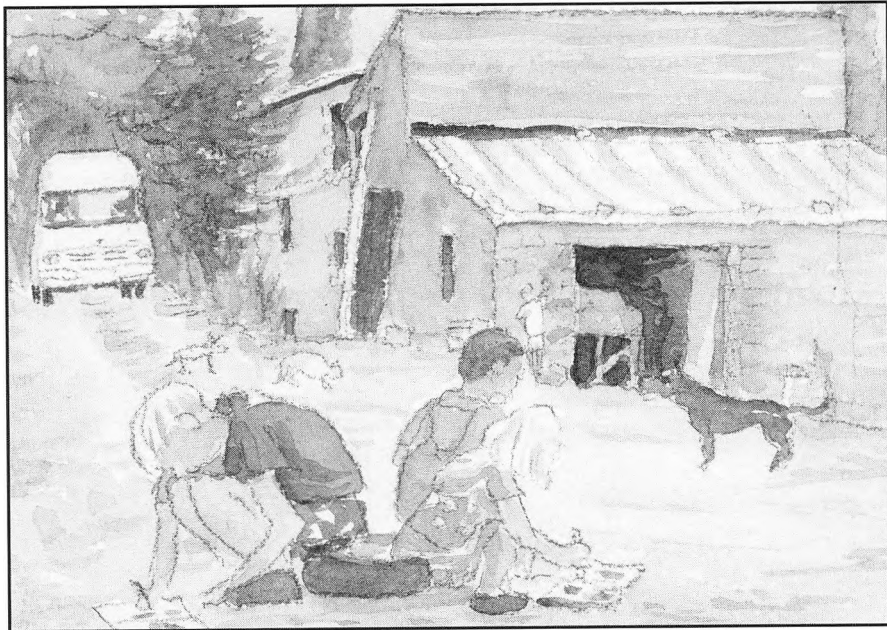
det at gennemhulle om ikke lydturen så nogle yndlingsfordomme, først i Hartzen og siden i en sydtysk bjerglandsby, hvor vi lever et par uger hos folk med inspirerende tanker og levevis. Imponerende som børn kan lege på trods af sprogforskelle.

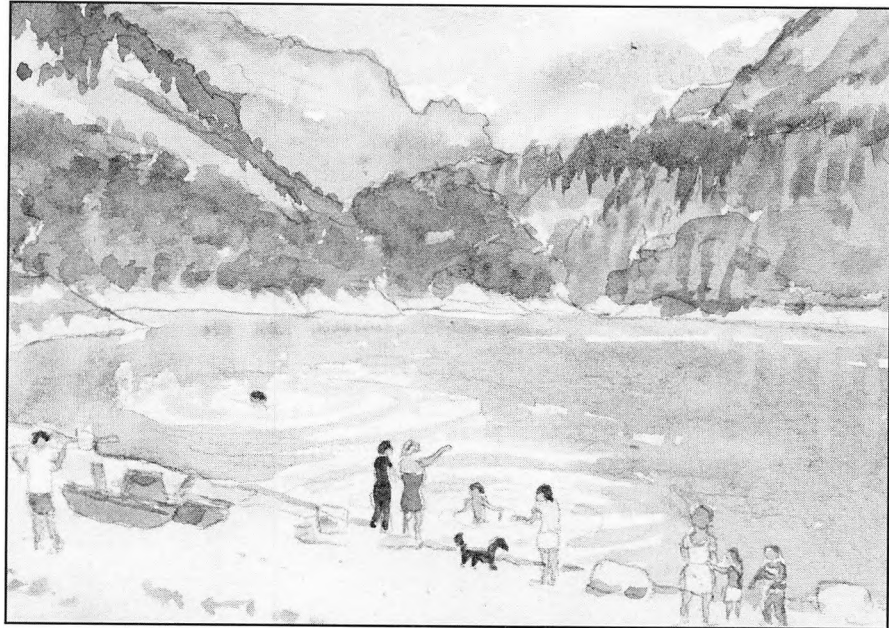
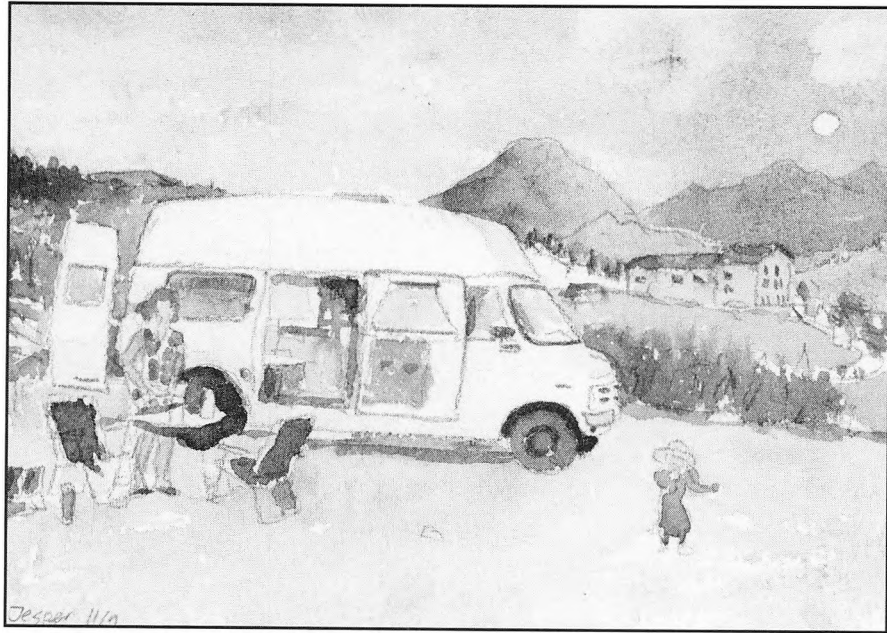
Italien bliver mødet med kulturbyer og bjergegne, verdenskunst og legepladser, cirkus og strandliv, trafikkaos og siesta...

Langt ude ad støvede veje i Umbrien flytter vi ind hos Bina og hendes papegøje, får, ged, høns, hund, katte og kakkellakker. Til cikadernes sang fylder hun os med lokale ulvehistorier.

Hos en italiensk-tysk familie høster vi majs med segl, tærsker kikærte høsten med fødderne og laver krydderiblandinger til markedet på håndkværnen. De giver os mod til at komme i gang med vores lille musikalske gøglershow med ungerne. Og man må sige, at 4-6 årige lyshårede linedansere og tryllekunstnere/udbryderkonger er noget, der falder i italienernes smag. I Firenze bliver vi dog afbrudt af politiet flere gange, så vi må liste hen om hjørnet og fortsætte. Resultaterne af 20 minutters show omsættes straks i bedre restaurationsbesøg. Easy come, easy go.

Til den årlige himmelballonfest for Jomfru Maria i landsbyen Capanne mellem Firenze og Pisa blev vi indhentet af skæbnen. Betty Bedford var be-

gyndt at tabe vand og mekanikeren mente, at vi blot skulle have sendt en ny vandpumpe.

Men da vi præsenterede ham for Bettys nyeste lune med at sætte speederen ud af funktion midt i kørslen, kløede han sig i nakken på en sådan måde, at vi læste skriften på væggen.

Farvel drøm, farvel fortsatte rejse, Frankrig, Spanien, Portugal, ...

Det var ved den lejlighed, at jeg i silende regn brød ud i

Betty Blues

*Sidder i Italien, bilen gået i stå
Hvad skal vi nu gøre? Hvo'n skal det nu gå?*

*Den kan ikke køre, vi må forlade den
Alt er klamt og pløre, Hvor ka' vi ta' hen?*

*Regnen pisker ned, nu skal vi afsted
Vi har ingen kuffert, hvad kan vi ta' med?*

*Det vi gik og drømte vi sku' ud og se
Det vi gerne ville, det skal ikke ske*

Heldigvis havde vi nogle gode børn til at trøste os: »Ju huu, vi skal hjem«.

Og snart stod vi på Københavns hovedbanegård og blev kærligt modtaget af familien.

Dagen derpå går vi rundt i byens gader og tænker: »Nu begynder fremtiden, intet arbejde, hvor skal vi hen?«.

»Min gamle ven Gravens har nok en god idé«, tænker jeg og går op på det kontor, hvor jeg forlod ham 10 år før. »Skynd jer, der skal laves en ny skole. Skriv jeres tanker. Vi udsætter fristen til i morgen.«

Og så var der dømt fristil! Efter en hektisk nat ved skrivemaskinen nåede vi at aflevere ansøgningerne, og 2 dage senere blev jeg indkaldt til samtale og antaget som leder af en ny skole for 18-25 årige, hvor opgaven bla. er at finde de rigtige medarbejdere. Der bliver nok brug for en god lærer på tekstillinien.

Regn over Capanne, Italien. En gammel Bedford kører pludselig ind til mekanikeren, fordi der løber vand ud af bunden.

Hvis ikke bilen var kommet ind på netop den måde, havde vi måske mistet livet og var ikke kommet hjem fra rejsen før tiden, og var derfor ikke havnet på det nye skolested.

Karin Dybkjær

For første gang deltog Karin og Tage Dybkjær ikke i skolens generalforsamling som i år var d. 11. maj. Karin havde ikke kræfter til det. Og kort tid efter døde hun. Søndag d. 24. maj. Men den årlige jubilæumssammenkomst sidst i april for tidligere elever deltog de begge i, som de plejer. Karin Dybkjærns interesse og medleven var usvækket, men kræfterne var små på det tidspunkt.

Karin Dybkjær var et meget loyalt og omsorgsfuldt menneske. Hun havde sine meninger og fremførte dem kontant og direkte. Ikke en masse omsvøb og omveje. Hendes livssyn var positivt og hun havde stor tillid til andre mennesker. Hun

var også et energisk menneske med en næsten ukuelig livsvilje. Sjældent så man hende uvirksom.

I de 32 år fra 1938 til 1970, hvor Karin Dybkjær har været skolemor på Egå Efterskole, har mange nydt godt af hendes omsorg og hjertelighed – og i årene derefter – fra 1970 og fremover har vi på ungdomshøjskolen i høj grad mærket betydningen af at fortsætte en skole, der var kendt og havde et godt renommé.

I de første år efter skiftet fra efterskole til ungdomshøjskole var forandringerne mærkbare, men blev altid mødt med forståelse og fremfor alt loyalitet både fra Karin og Tage Dybkjær.

Deres kærlighed til skolen og de unge har været os til stor glæde og gavn.

Else Jensen

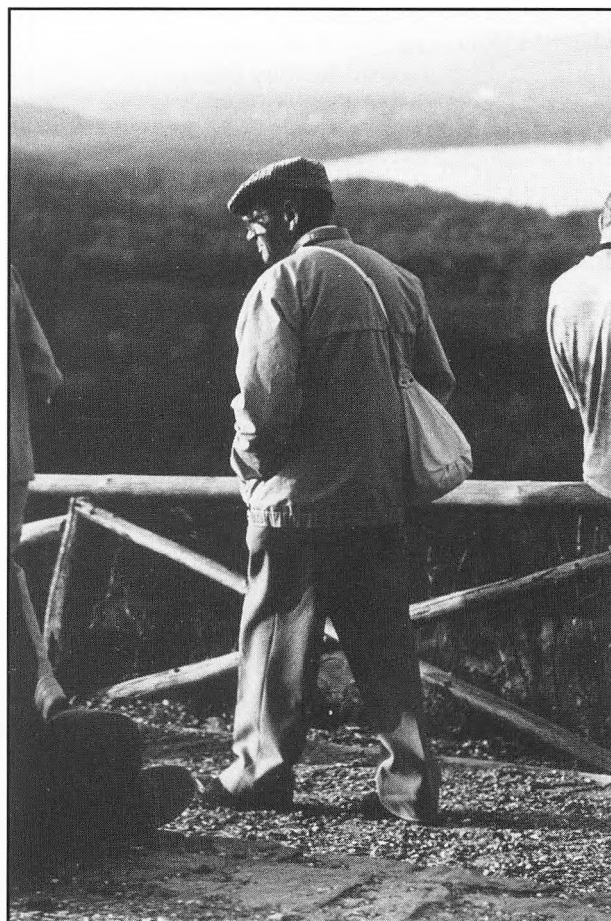
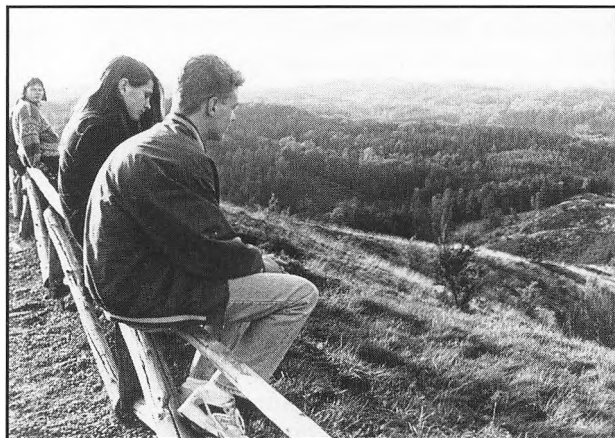

Jubilæumsmøde

Elever fra 1922/23 og 1923 (70 års jubilarer), 1932/33 og 1933 (60 års jubilarer), 1942/43 og 1943 (50 års jubilarer), 1952/53 og 1953 (40 års jubilarer), 1967/68 og jan/maj 1968 (25 års jubilarer), august 1982 – februar 1983 og marts – juni 1983 (10 års jubilarer) indbydes til jubilæumsmiddag på skolen lørdag den 24. april 1993.

Indbydelsen vil blive sendt til alle, som vi kender adresser på. Da mange imidlertid har skiftet adresse uden at huske at informere os, opfordrer vi de nævnte årgange til selv at arbejde for et stort fremmøde.

Tilmelding må ske til højskolen senest tirsdag den 13. april.

Elever

1. marts – 20. juni 1992

David Andersen, 2450 København SV
Karen Vestbjerg Andersen, 6000 Kolding
Kirstine Jo Andersen, 4174 Jystrup
Rikke Haaning Bang, 5000 Odense C
Line Mi Bojsen-Møller, 8381 Mundelstrup
Janne Katrine Noer Brøchner, 8000 Århus C
Niels Sunn Christensen, 4340 Tølløse
Mikkel Christiansen, 2620 Albertslund
Marie Harboe Clausen, 2930 Klampenborg
Henriette Damm, 4673 Rødvig Stevns
Lærke Marie Eldrup, 2500 Valby
Rikke Engell, 2980 Kokkedal
Daniel Eriksen, 8362 Hørning
Mark Calderara Eskekilde, 5260 Odense S
Tobias Chrstrup Faxe, 3630 Jægerspris
Tine Charlotte Boas Fich, 4534 Hørve
Erik Finding, 3000 Helsingør
Thomas Frisch, 3000 Helsingør
Marie Selene Funch, 9490 Pandrup
Karina Mellon Hansen, 4171 Glumsø
Yvonne Hansen, 8362 Hørning
Kamilla Helkiær, 2100 København Ø.
Kirsten Line Hermansen, 3000 Helsingør
Rune Hou-Sørensen, 2630 Høje Taastrup
Timme Hovind, 2840 Holte
Nanna Brandt Høilund, 2800 Lyngby
Peter Edvin Hørgreen, 3060 Espergærde
Christian Jensen-Jørgensen, 2820 Gentofte
Sabina Jeppesen, 8800 Viborg
Johanna Lindenskov Joensen, Fr-100 Tórshavn
Jóhanna Joensen, FR-100 Tórshavn
Klaus Nicolai Kabell, 3210 Vejby
Michael Kjeldsen, 7000 Fredericia
Mikkel Konradsen, 4230 Skælskør
Malene Kristensen, 6710 Esbjerg V
Søren Kjeldgaard Kristiansen, 8600 Silkeborg
Kamilla Bergmann Krüger, 3550 Slangerup

Maria Elisabeth Larsen, 6900 Skjern
Katarina Brøchner Laursen, 2700 Brønshøj
Maria Lindemann, 2800 Lyngby
Kristine Malling Madsen, 8600 Silkeborg
Simon Hjorth Matthiasen, 2100 København Ø
Louise McEwen, 2300 København S
Andreas Jacob Müller, 3100 Hornbæk
Hans Frederik Jakob Isak Mørch, 3961 Umanak
Lars Werner Nielsen, 3060 Espergærde
Martin Bylov Nielsen, 1850 Frederiksberg
Mette Bjerregaard Pedersen, 4000 Roskilde
Nanna Manniche Pedersen, 4171 Glumsø
Sune Lehd Pedersen, 7200 Grindsted
Thomas Petersen, 4050 Skibby
Ole Prassé, 3630 Jægerspris
Bende Rasmussen, 2100 København Ø
Anton Markeprand Reiff, 2000 København N
Sune Rolf, 6000 Kolding
Rikke Rostholm, 7400 Herning
Sanne Lau Schioldborg, 2860 Søborg
Tanja Schlander, 2720 Vanløse
Anja Anette Schmidt, 2650 Hvidovre
Mette Skjoldborg, 9480 Løkken
Mette Skov, 2840 Holte
Mie Lysholm Stenkjær, 4330 Hvalsø
Kamilla Stoffregen, 2960 Rungsted
Gunilla M. Sundland, 2100 København Ø
Tine Søltøft, 3200 Helsingør
Mai Sømmerly, 2200 København N
Ditte Valente Sørensen, 3540 Lyngby
Klaus Emil S. Sørensen, 2920 Charlottenlund
Søren Sørensen, 1955 Frederiksberg C
Rikke Wesch, 8680 Ry
Bodil Marianne Wexel, 6710 Esbjerg V.
Rikke Worup, 9520 Skørping
Tine Holse Zinn, 2850 Nærum
Frederik Zöllner, 3540 Lyngby

David Andersen Karen Vestberg Andersen Kirstine Jo Andersen Rikke Haaning Bang Line Mi Bojsen-Møller Janne Katrine Noer Brochner Neria Sunn Christensen Mikkel Christensen Marie Harboe Clausen Henriette Damm Lærke Marie Eldrup Rikke Engell Daniel Eriksen Mark Calderara Eskekiide Tobias Christrup Faxe

Tine Charlotte Boss Fich Erik Findling Thomas Frisch Marie Selene Furch Karina Mellon Hansen Yvonne Hansen Kamilla Helkjær Kirsten Line Hermansen Rune Hou-Sørensen Timme Hovind Nanna Brandt Høllund Peter Edwin Højgreen Christian Jensen Jørgensen Sabina Jeppesen Johanna L. Jørgensen

Johanna Joensen Klaus Nicolai Kabeil Michael Kjeldsen Mikkel Konradsen Malene Klisønsen Søren Kjeldgaard Kristiansen

Egå Ungdoms-Højskole
1. marts - 20. juni 1992

Kamilla B. Krüger Maria Elisabeth Larsen Katarina B. Laursen Maria Lindemann Kristine Malling Madsen Simon Hjørth Mathiasen

Louise McEwen Andreas Jacob Müller Hans F. Jakob Isak Mørch Lars Werner Nielsen Martin Bylov Nielsen Mette B. Pedersen

Nanna Marniche Pedersen Sune Lehd Pedersen Thomas Petersen Ole Prasse Bende Rasmussen Anton M. Reiff

Sune Roil Rikke Roethalm Sanne Lau Schioldborg Tanja Schiander Anja Anette Schmidt Mette Skjoldborg

Mette Skov Mie Lysholm Stenkjær Kamilla Stoffregen Gunilla M. Sundland Tine Søltøft Mai Sammerly Ditte Valente Sørensen Klaus Emil Stark Sørensen Søren Sørensen

Rikke Wesch Bodil Marianne West Rikke Worup Sus Lindelov Kasper Hemmer Pihl Majbritt Steffensen

Eise Jensen Eio Madsen Eina Marie Madsen Ole Petersen Anne Iversen Finn Schmidt Ann Villadsen Tine Høise Zinn Frederik Zolner

Jesper Gilbert Jespersen Femilie Gilbert Jespersen Lou's Mogensen Eva Olesen Jan Ankerstjerne Inge Nielsen Søren Larsen Malken Johannsen Erik Pihl Christensen Jytte Høivoisen Torkild Holst Inge Lise Vorre Carsten Tandrup Jensen Bente Berg Kaj Henning Sørensen

Elever

17. aug. 1992 – 13. feb. 1993

Laura Grete Addington, 8464 Galten
Michael Hjorth Andersen, 8410 Rønede
Rikke Lund Andersen, 5450 Otterup
Jonas Blicher Beknes, 4100 Ringsted
Pia Biedermann, D-2390 Flensborg
Hanne Bille 2850, Nærum
Lisa Bjørkmann, 2670 Greve
Martine Borum-Jensen, 3000 Helsingør
Nicoline Sofie Borum-Jensen, 3000 Helsingør
Britta Breen, 7130 Juelsminde
Pernelle Louise Caspersen, 5230 Odense M
Henrik S. Christensen, 8410 Rønede
Signe Christensen, 3480 Fredensborg
Barbara Koberg Christiansen, 6580 Vamdrup
Brian Christoffersen, 5250 Odense SV
Nanna Sofie Flindt-Larsen, 8000 Århus C
Stine Frederiksen, 4390 Vipperød
Anne Mette Frydkjær, 2610 Rødovre
Mathias Hauberg Glavind, 2100 København Ø
Sarah Hammerum, 2720 Vanløse
Christina Marie Sonne Hansen, 3700 Rønne
Katrine Gerner Teik Hansen, 2970 Hørsholm
Kristian Hansen, 3400 Hillerød
Simon Mikael F. Hansen, 8410 Rønede
Thor Nyhuus Henriksen, 4270 Høng
Jesper Holst, 2620 Albertslund
Nina Holzapfel, D-4600 Dortmund 12
Ann Iversen, 7830 Vinderup
Jesper Tofte Jensen, 6000 Kolding
Louise Struer Jensen, 4390 Vipperød
Christina Mark Jørgensen, 4230 Skælskør
Inge Marie S. Jørgensen, 6760 Ribe
Martin René Wind Jørgensen, 8464 Galten
Anja Lund Karlsen, 8500 Grenå
Camilla Keltov, 3520 Farum
Frederik Ketager, 4300 Holbæk
Tina Kiørboe, 2840 Holte
Signe Kjærø, 3000 Helsingør

Birgitte Knudsen, 3000 Helsingør
Stephan Knudsen, 8680 Ry
Søren Koldsen-Zederkof, 8410 Rønede
Nynne Kongsgart, 4720 Præstø
Anja Laigaard, 7800 Skive
Iben Aagaard Lauridsen, 2100 København
Sune Laurén, 2880 Bagsværd
Asta Liv Lindskov-Hjorth, 2200 København N.
Katrine Strange Meyer, 8600 Silkeborg
Tanja Anina S. Mikkelsen, 3630 Jægerspris
Janus Millard, 8963 Auning
Camilla Boyhuus Mølgaard, 2100 København Ø
Julie Møller, 5440 Otterup
Stine Hofgaard Møller, 4000 Roskilde
Anita Helga Kirstine Nielsen, 8600 Silkeborg
Trine Holmsgaard Nielsen, 9700 Brønderslev
Carina Padbjerg Nilsson, 2770 Kastrup
Mark Norgren, 3070 Snekkersten
Lila Pedersen, 5492 Vissenbjerg
Line Berner Pedersen, 3060 Espergærde
Maria Lomholdt Petersen, 8520 Lystrup
Mikkel Høegh Post, 3450 Allerød
Jakob Poulsen, 1851 Frederiksberg C
Katrine Østvand Rasmussen, 8600 Silkeborg
Michael Rønnow, 8464 Galten
Gunvor Ilse Schjelde, 2820 Gentofte
Jacob Osman Schou, 1954 Frederiksberg C
Jonathan R. Sveinbjørnsson, 5220 Odense SØ
Lone Thisted Søgaard, 8310 Tranbjerg J. Heidi
Stella Sørensen, 5000 Odense C
Jakob Sørensen, 9492 Blokhus
Mads Teglers, 2610 Rødovre
Nanna Krena Thoft-Christensen, 7100 Vejle
Stine Marie Rusbjerg Thomsen, 6700 Esbjerg
Hans Bülow Ungfelt, 3070 Snekkersten
Tine Hellerup Vittrup, 5800 Nyborg
Lene Voetmann, 7400 Herning
Karina Westh, 3740 Svaneke

Laura Crete Addington Michael Hjorth Andersen Rikke Lund Andersen Jonas Blicher Beknes Pia Biedermann Hanne Bille Lisa Bjørkmann Martine Borum-Jensen Nicoline Sofie Borum-Jensen Brita Breen Pernille Louise Caspersen Henrik S Christensen Signe Christensen Barbara Koberg Christensen Brian Christoffersen
 Nanna Sofie Findt-Larsen Stine Frederiksen Anne Mette Frydkjær Mathias Hauberg Glavind Sarah Hammerum Christina Marie Sonne Hansen Kathrine Gerner Tek Hansen Kristian Hansen Simon Mikael F. Hansen Thor Nyhuus Henriksen Jesper Holst Nina Holzapfel Ann Iversen Jesper Tofte Jensen Louise Struer Jensen
 Christina Mark Jørgensen Inge Marie S. Jørgensen Martin René Wind Jørgensen Anja Lund Karlsen Camilla Keltov Frederik Ketager
 Christina Mark Jørgensen Inge Marie S. Jørgensen Martin René Wind Jørgensen Anja Lund Karlsen Camilla Keltov Frederik Ketager
 Anja Laigaard Iben Aagaard Lauridsen Sune Laurén Asta Liv Lindskov-Hjorth Kattrine Strange Meyer Tanja Anina S. Mikkelsen
 Carina Padbjerg Nilsson Mark Nørgren Lila Pedersen Line Berner Pedersen Maria Lomholdt Petersen Mikkel Hoegh Post Jakob Poulsen Kattrine Østvang Rasmussen Michael Rønnow Gunvor Ilse Schjælde Jacob Osman Schou Jonelhan Rune Sveinbjørnsson Lone Thisted Søgaard Heidi Stella Sørensen Jakob Sørensen
 Mads Teglers Nanna Krena Thoft-Christensen Stine Marie Riisbjerg Thomsen Hans Bülow Unglet Henrik Bojsen Majbritt Steffensen Else Jensen Elo Madsen Eina Marie Madsen Ole Petersen Anne Iversen Ann Villadsen Tine Høllerup Vittrup Lene Voeltmann Karina Westh
 Louis Mogensen Eva Olesen Jan Ankerstjerne Inge Nielsen Finn Schmidt Sus Lindeløv Søren Larsen Maiken Johannsen Erik Pihl Christensen Jytte Halvorsen Torkild Holst Inge Lise Vorre Ellen Ulsted Karlsen

Egå Ungdoms-Højskole
 17. august 1992 – 13. februar 1993

En hilsen fra medarbejderne

Fra forordet til Grundtvigs »Nordens Mytologi«

»For myterne er skabt af folkenes ungdomsdrømme, og da ingen – hverken mennesker eller folkeslag – kan udrette mere eller andet, end de i ungdommen drømte, så er myterne kraften og indholdet af deres historie«.

Jan Ankerstjerne
Henrik Bojsen
Erik Pill Christensen
Martin Christensen
Jytte Halvorsen
Annie Hermansen
Torkild Holst
Inge Lise Vorre

Anne Iversen
Else Jensen
Søren Winther Larsen
Sus Lindeløv
Elna Marie Madsen
Elo Madsen
Louis Mogensen
Eva Olesen
Inge Nielsen
Ole Petersen
Finn Lykke Schmidt
Majbritt Steffensen
Ole Storch
Ann Villadsen

